

Kosztolányi Dezső: **TÉLI ALKONY**

Aranylanak a halvány ablakok...
Küzd a sugár a hamvazó sötéttel,
fönn a tetőn sok vén kémény pőfékel,
a hósík messze selymesen ragyog.

Beszélget a kályhánál a család,
a téli alkony nesztelen leszállott.
Mint áldozásra készülő leányok,
csipkés ruhába állanak a fák.

A hazatérő félve, csöndesen lép,
retteg zavarni az út szűzi csendjét,
az ébredő nesz álmos, elhaló.

S az ónszín égből, a halk éjszakában
táncolva, zengve és zenélve lágyan,
fehér rózsákként hull alá a hó.

Kellemes karácsonyt és békés, boldog új esztendőt!

Önkormányzati választások 2019

Az általános önkormányzati választásokat 2019-ben október 13-ára írta ki Áder János köztársasági elnök. Kónyban igen nagy figyelem övezte a választásokat, amit az is mutat, hogy míg az országos részvételi arány 48,58% volt, addig községünkben a választópolgárok 67,46 %-a tartotta fontosnak, hogy leadja szavazatát. Ez azt jelenti, hogy a településünkön lakó 2237 választópolgár közül 1509-en jelentek meg a voksoláson, és a polgármester jelöltek esetében 1496 fő, míg a képviselőknél 1473 fő érvényes szavazatot adott le.

A polgármesterválasztás eredménye végül a következőképpen alakult: **Aller Imre** független jelölt 933 szavazatot kapott, ami a szavazatok 62,37%-a, és ezzel nyolcadik alkalommal is Kóny község polgármesterévé választották. Balázs Péter, a Fidesz-KDNP jelöltje 563 szavazatot (37,63%) kapott.

A hat képviselői helyért 12-en indultak el. Itt a következő eredmények születtek (a vastag betűvel szedettek jutottak be a képviselő-testületbe);

Független jelöltek: **Kiss Miklós** 950 szavazat; **Szalánczy Zsolt** 916 szavazat; **Tuba Csilla** 889 szavazat; **Csikai Gábor** 759 szavazat; **Rasztovich András** 738 szavazat; **Nagyné Hadvári Éva** 720 szavazat; **Ságiné Horváth Annamária** 703 szavazat; **FIDESZ-KDNP** jelöltjei: **Polgár Ákos** 469 szavazat; **Pintérné Márkus Adrienn** 445 szavazat; **Reiszer-Meleg Dóra** 394 szavazat; **Pintér Ákos** 391 szavazat; **Röffler István Sándor** 342 szavazat. Mind a polgármester, mind pedig a képviselők mandátuma 2024-ig tart.

Az új képviselő-testület tagjai a jogorvoslati határidő letelte után átvették megbízólevelüket, majd az október 29-én megtartott alakuló ülésen **Aller Imre** polgármesterrel együtt letették az esküt is. Ezen az ülésen a képviselők a törvényeknek megfelelően a polgármester javaslatára megválasztották az alpolgármestert is, **Szalánczy Zsolt** személyében, aki immár ötödik alkalommal tölti be ezt a tisztséget.

Feladatok és kihívások a régi-új polgármester és a képviselő-testület előtt

2019. október 13-án nyolcadszor választották **Aller Imrét** polgármesterükké községünk lakói. A polgármesteri és képviselő-testületi teendőkről, a községet érintő pályázatokról, fejlesztésekről tájékoztattott bennünket.

„Elsőként természetesen mindenkinek szeretném megköszönni a választáson való részvételt, és a nagyon sok támogató szavazatot, amivel nyolcadik alkalommal is megtiszteltek a kónyi választópolgárok. Képviselő társaim nevében is köszönöm ezt a bizalmat, hiszen hat képviselőjelölt indult velem együtt, és ebből öten bejutottak a képviselő-testületbe, ami, azt hiszem magáért beszél. Azt mindannyiunk nevében megígérhetem, hogy ezzel a belénk fektetett bizalommal természetesen élni kívánunk és nem visszaélni. Mindent el fogunk követni, hogy azt a programot, melyet a választási kampányban részletesen a kónyiak elé tártunk, képviselőtársaimmal közösen megvalósítsuk. Ezt eddig is így tettem, és bár nyilván voltak olyan tervek, melyek megvalósítása rajtunk kívülálló okokból nem sikerült, de a következő öt évben minden

erőfeszítésünk arra fog irányulni, hogy a kónyiak javára a vállalt programot végig vigyük.

Ez természetesen nem lesz könnyű feladat, ami látszik a Magyar Falu Programban benyújtott pályázatainkon is. A nagyobb pályázatokat (orvosi rendelő, útépítés, ravatalozó felújítás 30 millió forint pályázatonként) elutasították, míg a kisebbeket sikerült megnyerni (3-5 millió forint pályázatonként). Az orvosi műszer beszerzési pályázatnál hamarosan megérkeznek az új eszközök. A járdafelújítási programunk folytatásához anyagköltségre nyertünk pénzt, a kivitelezés már az önkormányzatot terheli, ebből a Béke utcai járdát fogjuk újjáépíteni. Az óvodaudvar fejlesztésére is nyertünk, ennek megvalósítása az időjárás függvényében jövő év tavasszal kezdődik. Tartaléklistáról nyertünk a közterületgondozási eszközök beszerzését támogató pályázaton, és a 2016-ban benyújtott Európai Unió mezőgazdasági gép pályázatról végre megérkezett a támogató határozat, a beszerzések itt is folyamatban vannak.

Én továbbra sem vagyok hajlandó meggörcsült gerinccel gazsulálni senki előtt alamizsnáért, hanem teljes erőmmel harcolni fogok azért, hogy a benyújtott pályázatainknál vegyék figyelembe a település és az általa ellátott térségi feladatok nagyságát, a belőlük megvalósuló fejlesztések hasznosulását, igénybevételét és fenntarthatóságát. A megnyert pályázatok összegéből is látszik, hogy községünk a Magyar Falu Programban az egy településre átlagosan jutó 30 millió forintot sem kapta meg. Az ilyen,

hazai forrású pályázatoknál méltánytalannak érzem ezt, mert a becsületesen dolgozó helyiek a környék falvai közül messze a legtöbb adót fizetik be az állam kasszájába. Például, ha a személyi jövedelemadónak csak egy része itt maradhatna Kónyban, nagy dolgokat vihetnénk végbe.

Sportcsarnokunk, melyre ugyancsak nem kaptunk támogatást a TOP-ban, teljes kapacitással működik. 200 általános iskolás használja napi szinten és csak a kónyi labdarúgó utánpótlásnevelésben 80 gyermek. Rajtuk kívül télen a futballcsapataink is itt eddzenek, különböző tornaprogramok is vannak, és még vidékiek is használják. Az 1991-ben épült csarnok ezért már eléggé elhasználódott, így nem tudunk mást tenni, minthogy apránként önerőből elkezdjük felújítani. Az öltözők és vizesblokkok felújítása a legelsőlegesebb feladat.

Természetesen sok egyéb feladat is vár ránk, így az új képviselő-testület megválasztása után azonnal dolgozni kezdett és az előző testület munkáját folytatva, saját választási programjának megvalósítását is megkezdte. Az utak tél előtti kátyúzása, padkázása megtörtént. A faluszépítés ügyében megszólítottuk a helyieket, és innen is köszönjük mindazoknak, akik az őszi, valamint a téli díszítésben részt vettek.

Egy küzdelmes, mozgalmas év után vagyunk, és nem lesz könnyebb a következő sem, de készen állunk az új kihívásokra. Addig azonban egy kis elcsendesedés következik, ehhez minden kónyinak bensőséges, kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kívánok!”

Cs. G.

A karácsonyi ünnepkör néphagyományai

Ilyenkor, karácsony közeledtével az emberek szeretnek a régmúltba fordulni, így itt Kónyban is előszeretettel elevenítjük fel hagyományainkat. A Szenteste napján megtartott pásztorjáték, az éjféle mise mind olyan hagyományok, melyek elmaradhatatlan részei a karácsonyi ünnepkörnek. A régebbi időkben gazdagabb volt ez a hagyománykincs, sokkal több eleme volt az év ezen szakaszának. Ezek a hagyományok sajnos lassan feledésbe merültek, de szerencsénk van, mert községünk amatőr helytörténésze, Dömötör István még a 80-as években lejegyezte őket, és nagy sikerrel szerepelt ezen írásaival a „Szülőföldünk” pályázatokon. Ezekből az írásokból, melyeket itt-ott saját rajzaival illusztrált, (és közkinccsül ránk hagyott,) szemezgettünk, és a köszöntők (ezeket dőlt betűvel szedtük) mellé beillesztettünk egy rövid leírást az esetleg már feledésbe merülő ünnepekről:

Luca napjához (december 13.) több népszokás is kapcsolódik. Ezek eredete valószínűleg az, hogy a Gergely-naptár bevezetése előtt ez a nap volt az év legrövidebb napja (eltérően a mai téli napfordulótól, ami december 21-re, esetenként 22-re esik). Luca-napon régen tilos volt fenni, sütni, mosni. Nem volt ajánlatos kölcsönadni sem, mert az elkért dolgok boszorkányok kezére kerülhettek.

Lucázó óvodásaink

LUCA NAPI köszöntő

A házhoz belépve egy marék szalmával köszöntöttek:

„Luca Luca kity koty,
tojások legyenek a tyúkjajkai, lúdjaik,
akkora csöcse legyen a szolgálólánynak,
mint a bögyögekorsó, akkora feneke
legyen mint a kemence szája!
Luca Luca kity koty”

Azután a velük vitt szalmát a lakásban elszórták, melyet a házigazda a háziállatok alá beszórta, elosztotta. Lucázás még a háború után is volt, de aztán abbamaradt.

KARÁCSONYI PÁSZTOR köszöntő

A gyerekek nagy bottal és vászontarisznyával karácsony előestéjén, szenteste alkonyatkor a házakat járták, és köszöntőt énekeltek:

„Menyből az angyal
lejött hozzátok, pásztorok,
hogy betlehembe sietve menvén lássátok.
Istennek fia aki született jászolban,
ő leszen néktek üdvözítőök valóban.”

Minden háznál diót, cukrot, almát és pénzt kaptak a köszöntésért, úgyhogy tele tarisnyával mentek haza. Mire hazaértek, már otthon megjött a Jézuska, karácsonyfaival és ajándékokkal.

Az **aprószentek** története Máté evangéliumának második fejezetében olvasható. Eszerint Heródes a napkeleti bölcsektől megtudta, hogy azok a „zsidók újszülött királyát” keresik, aki – mint írástudói segítségével kiderítette – Betlehemben fog megszületni. Hogy az újszülöttet elveszezhesse, Heródes a napkeleti bölcseket megbízta, hogy miután megtalálták őt, menjenek vissza palotájába, és jelentsék neki. Ám a bölcsek álmukban egy „jelenést” láttak, amelyben arra figyelmeztették őket, hogy ne térjenek vissza Heródeshez, és ők eszerint cselekedtek. Eltávozásuk után Józsefnek, Jézus nevelőapjának is megjelent álmában egy angyal, azzal az üzenettel, hogy családjával meneküljön Egyiptomba. Ezek után a haragra gerjedt Heródes minden két éven aluli fiúgyermeket megöletett Betlehemben és környékén, hogy biztos legyen abban, a „zsidók újszülött király” nem marad életben. E gyermekmészárlás áldozatait nevezi a magyar nép aprószenteknek (latin „innocentes martyres” = „ártatlan vértanúk”), és december 28-át aprószentek napjának tekinti.

APRÓSZENTEK; KORBÁCSOLÁS (köszöntő)

Már előbb megkészített vesszőkorbácsot fontak a serdülő fiúk és legények. Aprószentek előestéjén a lányos házakhoz elmentek korbácsolni csoportosan. A háznál köszöntővel kezdték:

„Adja az Édes Jézusom, hogy aprószentek napját többször megérhessük békével, jó egészséggel! Adjon az Isten bort, búzát, békességet, ha meghalunk, lelkiünknek örök dicsőséget!”

Az egész családot korbáccsal megütötték, és eközben azt mondták: „Kellések ne legyenek az új esztendőben!”

A köszöntő után egy-egy lánynál egy szál házi kolbászt és pénzt adtak, amelyet a legények összeszedés után a kocsmában elfogyasztottak.

Vízkereszt, epifánia (Epiphania Domini, azaz az Úr megjelenése vagy Urunk megjelenése) vagy háromkirályok az egyik legősibb keresztény ünnep, amely Jézus Krisztus megjelenésének, kinyilvánulásának momentumait kapcsolja egybe: a napkeleti bölcsek imádása (és korábban, a karácsony ünnepének kialakulása előtt Jézus születése); Jézus megkeresztelkedése a Jordánban; Jézus első csodája (a víz borrá változtatása) a Kánai menyegzőn. Ezek közül később keleten Jézus keresztsége lett hangsúlyos (erre emlékeztet a vízszentelés), nyugaton pedig a napkeleti bölcsek látogatása került előtérbe – olyannyira, hogy a római katolikus egyház a második vatikáni zsinat (1962-1965) óta csak ezt ünnepli vízkeresztkor, a többi más napokra helyezték át. A római katolikus egyházban főszabályként január 6-án ünneplik. A katolikus egyházban a karácsonyi ünnepkör advent első vasárnapjától, a karácsonyi idő karácsony előestéjétől a vízkeresztet követő vasárnapig tart. Vízkereszt a farsang kezdete. Az ünnephez számos népszokás kötődik; történeti adatok már a 16. sz. óta szólnak a csillagénekről és a csillagjárásról. A háromkirály-jelenet újkori népszokásainkban a vízkereszt csillagozáshoz kapcsolódott. Egyes betlehemesek azonban továbbra is megtartották a háromkirály-jelenetet. Gyermekesek vagy csak lányok járták. Jellegzetes viseletdarabjuk a díszes papírsüveg. Fontos kellékük a többnyire kiugrátható szerkezetre szerelt csillag (csillagozás). Ezek közül ma már csak az él, hogy ekkor szokás leszedni a karácsonyfát.

VÍZKERESZT: HÁROMKIRÁLYOK NAPJA (köszöntő)

Háromkirályok napján,
országunk egy istápján,
dicsérjük énekekkel,
vigadozó versekkel,
Hol vagy, zsidók királya?
Mert megjelent csillaga.
Betlehemben találták,
kis Jézust körülállták,
szép jel, szép csillag,
szép napunk támad.
Istálló fölött
megállapodott egy csillag,
istálló fölött
megállapodott egy csillag.

A leírások forrása: wikipedia.hu.

Összeállította: Csikai Gábor

Fejérvkövy István emlékművének avatóünnepsége

Sírtói-kápolna, 2019. augusztus 3.

Fejérvkövy István esztergomi érsek, királyi helytartó községünk nagy szülötte volt, de életét, tevékenységét az utóbbi pár esztendőig méltatlanul elfeledtük. 2019-ben azonban az Önkormányzat Lipovics János szobrászművész, keramikussal domborművet készíttetett róla, melyet az idei Falunapon, augusztus 3-án ünnepélyes keretek között adtak át. Erről az ünnepélyről tudósít cikkünk.

Az avató ünnepséget délelőtt 11-kor tartották a Sírtói (Sírtai) kápolnánál, melynek falán elhelyezésre került a dombormű. A rendezvényen megjelentek a környékbeli települések polgármesterei, Dömötör László és Henczel Szabolcs kónyi származású plébánosok, községünk plébánosa Brezina Balázs, valamint Lipovics János, a dombormű alkotója. A Himnusz eléneklése után elsőként Aller Imre polgármester köszöntötte a megjelenteket:

„Különös alkalom, hogy a Sírtói-kápolnánál köszönhetem mindnyájukat, és felemelő érzés

is egyben, hogy itt együtt emléktáblát, domborművet avatunk Kóny szülöttének, Fejérvkövy Istvánnak. A Sírtói; köznyelven Sírtai-kápolna mellett régen tó terült el, ezért hívták Sír-tónak, innen ered az elnevezése. Később a környékbeliek a tavat feltöltötték és kápolnát építettek a helyén. Egyházmegyei, levéltári iratok szerint 1929-ben Kiss Erzsébet tett alapítványt a Fájdalmas Szűz kápolnájának fenntartására, de az épület az 1849-es tűzvész-

ben elpusztult. 1860-ban épült csak újra Kiss Erzsébet unokái, Bertalan János és nővérei által. Az Egyházmegyei Levéltár honlapján található kónyi plébániai jegyzőkönyv 1861. január 15-én kelt bejegyzésében ez olvasható: Az új kápolna, mely Kónyi Bertalan János és nőtestvérjei által 1861-ben emeltetett, ugyanezen év novemberében püspökileg is helyben hagyatott. A család az általa adományozott alapítványi tőkével kötelezettséget vállalt, hogy míg ők élnek, addig önként elvállalják a kápolna összes költségeinek viselését. A kápolnában lévő harang később került a toronyba. Alapításától kezdve a kápolnát és környékét a környékbeli lakók gondozták. A mai naptól, 2019. augusztus 3-ától pedig Fejérvkövy István emlékét a kápolna falán emléktábla és dombormű örökíti meg, mely Lipovics János iparművész, szobrász alkotása. Kevesen tudtuk eddig, hogy ki is volt Fejérvkövy István, és miért vált méltóvá arra, hogy emlékét megőrizzük. A községünk múltját kutató,

feltáró és bemutató tevékenység vezetett hozzá, ahhoz a személyhez, aki Kóny szülöttévé a legmagasabb egyházi és világi méltóságig emelkedett.”

A polgármester ezután ismertette Fejérvkövy István rendkívüli életpályáját, melyről részletesen előző lapszámunkban olvashattak, majd így fejezte be ünnepi beszédét:

„Fejérvkövy István kiemelkedő világi és egyházi tevékenysége alapján méltó arra, hogy emlé-

két szülőfalujában emléktábla és dombormű őrizzé, valamint arra, hogy életművét, melyet nemzedékünk kezdett el igazán értékelni, az utánunk jövő nemzedékek is megismerhessék.”

Aller Imre után Lipovics János, az emlékmű alkotója mondott néhány szót alkotásáról:

„Nekem most annyi csak a dolgom, hogy megköszönjem a megtisztelő megbízást, hogy elkészíthettem ezt a domborművet, melyet hamarosan leleplezünk. A helyben elvégzett kutatások alapján egy hiteles ábrázolás szolgált mintájaként, melyet

jelenleg a bécsi Albertinában őriznek. Ez egy korabeli rézkarc, ennek a felhasználásával készült a portré. Külön öröm és megtiszteltetés a művész számára, amikor köztéri alkotásokra kap megbízást, mert így nem csak a kiállításokon mutathatja be az önálló, saját, egyéni gondolatait, azt a világot, ami foglalkoztatja, hanem a nagyközönség előtt is. Ez az igazi megmérettetés, mikor egy közösségnek a részévé válik egy művész alkotómunkája. Számomra megtiszteltetés és öröm, hogy részese lehetek ennek a nemes kezdeményezésnek, amely egy ilyen kiváló embernek állít méltó emléket. Kérem, fogadják szeretettel ezt az alkotást, olyan szeretettel, ahogy én dolgoztam rajta, és kívánom, hogy sokáig őrizzék a kápolnával együtt!”

Ezt követően Aller Imre polgármester és Lipovics János szobrászművész közösen leleplezték az új domborművet. Az ünnepség folytatásában az Erkel Ferenc Énekkar adta elő egy ismeretlen szerző Szállnak a felhők című művét Veér György vezényletével, majd elsőként Brezina Balázs, kónyi plébános áldotta meg az alkotást:

„Engedjék meg, hogy néhány gondolatot megosszak Önökkel, hisz amikor először meghallottam Fejérvkövy István nevét, nem tűnök, ha azt mondom: magam is

elcsodálkoztam. Elcsodálkoztam, hogy falunk egy ilyen nagy szülöttéről szinte senki nem hallott semmit, és érdekes módon, nem tudom miért, miért sem, a fülemben csengtek Juhász Gyula Emlék című versének a sorai. Engedjék meg, hogy ezt most idézzem! Egy arc fölbukkan néha a homályból, / Hová eldugta őt a feledés, / Egy régi társnak arca, aki bátor / Tekintetével a lelkedbe néz. / Elhunyt napok és elfakult vidékek. /

Feléd ragyognak ismét hirtelen, / Földendül elnémult szavak zenéje / És lelkedet, lehangolt hangszere / Ábrándjaid eljuttassa újra multad, / Csak bánatod tesz rájuk hangfogót... / A feledés homályából kibukkan / Egy régi arc és feléd mosolyog. Igen, ma Kóny egyik híres szülöttének feledésbe merült arca újra letekint szülőföldjére. Oda, ahol a napvilágot meglátta, és ahonnan Isten hívó hangja őt a papi hivatás felé vezérelte. Ahogy olvashattuk és halhattuk is, szép életutat bejárt Esztergom érseke, akinek méltó emlékét most szülőföldjén a Sírtói-kápolnán őrizzük emlékmű formájában. Bízom benne, hogy a Jóisten segítségével a 2020-as évben megújulhat ez a kis kápolna, hogy még méltóbb legyen Fejérvöy emléket őrizni, és édesanyánk, a Hétfájdalmú Szűzanya méltó hajléka legyen. Szívvel kívánom mindnyájunknak hogy Égi Édesanyánk és Fejérvöy István érsek úr legyenek községünk gondos őrei és közbenjárói Mennyei Atyánknál, a Mindenható Istennél.”

Másodikként a kónyi származású Henczel Szabolcs atya,

szanyi plébános szölt a megjelentekhez:

„Kedves falumbeliek! Mielőtt az imádságot elmondanám ennél a Fejérvöy István domborműnél, megköszönöm, hogy nemcsak eszetekbe jutott az ő valósága és személye, hanem ezen felül emlékezünk is rá. Az emlékezés pedig akkor él, ha valamit akarunk a múltból nemcsak a ma jelenébe áthozni, hanem annak a valóságát is megérezni. Valóban úgy van, ahogy Balázs atya mondta: most egy közös van Fejérvöy Istvánban és bennünk, kónyi papokban, idegondolva kedves Dobai Sándor atyát is, hogy itt hallottuk meg az Istennek a hívó szavát. De miért? Franz Kamphaus az egykori limburgi püspök mondta egyszer: a madár soha nem szédül a levegőben, a hal soha nem fuldoklik a vízben. Azért, mert a madárnak a levegő a közege, a halnak a víz a közege. Azt hiszem nekünk, akik mindnyájan itt vagyunk, Kóny a közegünk. Innen indulunk, innen kaptunk küldetést, és jó visszatérni ide. Nekem is jó visszagondolni Vereczkey Tamás atyára, Borsodi Lajos atyára, akik ennél a kápolnánál szolgáltak. Ugyanígy Dobai Sándor atya is nyaranként itt áldotta meg az aratási eszközöket. Utána itt voltak szentmiséink szeptemberben, amikor a 80-as években a temp-

lom belsejét felújította Tamás atya, ide jöttünk ki naponta imádkozni. Ez a közegünk, becsüljük meg! Válgjon ez a szeretet közegévé, hogy az élet bárhová is hív, bárminek, erről a szeretetről tegyünk tanúságot, amit innen hoztunk. Mert minden az élet-

ben nézőpont kérdése. Úgy, mint ahogy egyszer meghirdették egy lakáshirdetésben: csodálatos szép ház nagy kerttel eladó! Jött az érdeklődő, hogy megnézze azt a csodálatos kertet, nem is annyira a ház érdekelte. Amikor pedig az eladó kivitte őt a kertbe, nagy meglepetésére a ház falától a kerítésig csak pár lépés volt. Akkor mondta a vevő: „Ön becsapott engem! Miért hirdette úgy, hogy széles kerttel?” „Én a szélességet nem így hosszában, hanem magasságában gondoltam!” Nekünk is át kellene élnünk, életünk mélységeit és magasságait, hogy ezt a közeget valóban megbecsüljük, és a szeretet közegévé alkossuk! Fejérvöy István abban volt nagy, hogy őt az Isten akár világi közegbe, akár egyházi közegbe hívta, mindenhol próbált a tudása és a szíve szeretete szerint a legtöbbet megtenni. Bár lehet, hogy valóban nem kapott a pápától elismerést, és nem lett hivatalos kinevezése a püspöki székre, de abban a korban nem is ez volt a lényeg, hanem az, hogy tartotta a frontot ott, ahol volt. Nekünk se a közemberek véleménye a lényeg az életünkben, hanem az, hogy hogyan tudunk helytállni a szeretetben, de ahhoz legyen nekünk is a szeretet az életünk közege.”

Szabolcs atya ezután megáldotta a domborművet, majd az ugyancsak kónyi származású Dömötör László mosonszolnoki plébános adta áldását minden megjelentre:

„Néhány szót szeretnék én is szölni, hiszen ennek az utcának voltam, vagyok lakója,

és elmondhatom Szabolcs atya után szintén kónyiként, hogy a személyi igazolványomban az állandó lakcímem még mindig a kónyi, és az is marad, bárhová is visz, szólít az élet. Köszönöm szépen a meghívást polgármester úrnak, a falu vezetésének, és nagyon örülök, hogy itt együtt tudunk, tudunk ünnepelni. Megmondom őszintén, én sem tudtam róla, hogy ilyen nagy ember származik ebből a faluból, nekem is ez egy újdonság volt. Én is azt kívánom mindnyájunk számára, hogy tudjunk erőt meríteni, tudjunk lelkesedni és tudjunk jó közegben élni, ami mindennél fontosabb. Akár az egyházközösségről, akár az önkormányzatról, akár a település lakóiról van szó, tudjunk egyetértésben, szeretetben, békében élni. Ehhez kérjük most a háromszemélyű Istennek a szent áldását. Az Úr legyen veletek. Áldjon meg benneteket a mindenható, irgalmas, jóságos, bennünket vég nélkül szerető háromszemélyű egy Isten, az atya, a fiú és a szentlélek nevében, ámen! Mondjunk áldást az Úrnak! Istennek legyen hála.”

Az ünnepség végén az Erkel Ferenc Énekkar lépett fel, előadva Zerkovitz Béla - Kulinyi Ernő Estharang című művét, közben pedig megszözlalt a kápolna harangja, mely általában a Kossuth és a Petöfi utca lakosaiért szokott megszözlalni, most viszont Fejérvöy István tiszteletére zengett. Ugyanúgy az ő tiszteletére szölt az ünnepség végén a Szözat is. Cs. G.

„Már megettem a kenyerem javát”

– Perlaki József (Árpád) mesélt életéről

Korábbi lapszámainkban hosszú sorozatot indítottunk, melyben községünk azon jelenlegi vagy egykori lakóit, egyesületeit szándékozzuk bemutatni, akik közösségi tevékenységükkel hozzájárultak falunk mindennapjainak szebbé, hasznosabbá tételéhez, és ezzel kiérdemelték a Kóny Községért Díjat. 2009-ben **Perlaki József**, a Kisalföldi ÁFÉSZ nyugalmazott elnöke vehette át az elismerést, most őt kértük meg, hogy emlékezzen vissza pályájára.

Nehéz gyermekkor

1942. január 22-én születtem, e nap ma már a Magyar Kultúra Napja, Kölcsey Ferenc 1823-ban ekkor fejezte be a Himnuszt. Itt laktunk szüleimmel, ahol most is élek, akkor még dédnagyapám régi, rossz, nádas háza állt itt. Az első szobában laktunk anyámmal, apámmal és a bátyámmal. Középen állt a konyha, amiből ki lehetett látni az égre, mert nyitott sípkéménye volt. A hátsó szobában pedig laktak az öregek. Én 24 éves koromig, - kivéve a katonaságot és a kollégiumot - ebben a szobában laktam, de ott fűtés nem volt. Mindig a hátsó szobában melegedtünk, a meleg téglát pedig betettük az ágyba, a dunyha alá a lábunkhoz. Ezért lettem talán ilyen egészséges, hogy az 53 éves munkaviszonyom alatt összesen három nap táppénzen voltam.

Édesapám szili származású volt, Győrben találkozott édesanyámmal, úgy került ide Kónyba. Megszületett a bátyám, Imre, majd édesapám hadirokkant lett. Itt szemben, ahol a jegyzőlakás állt a régi óvoda mellett, lecsapott egy bomba. Apám meg éppen kilépett a szomszéd Dominkovitsék borbélyüzletéből, és akkora légnyomást kapott, hogy a fél oldala megbénult. A legnagyobb beosztása ennek köszönhetően az lett, hogy a Tőzeg-telepen dolgozott éjjeliőrként. Előtte meg tejcsarnokos, tejkezelő volt a „Kereszt utca” elején. Sajnos édesanyám is sokat betegeskedett, összesen 19-szer volt kórházban szegény, 55 éves korában meg is halt. Nagyanyám is már öreg volt, így nem tudtak mást csinálni, elküldtek szili nagyszüleimhez, hogy ott járjam ki az elemi első osztályt. Másodikban aztán már visszatértem Kónyba és itt is fejeztem be az általános iskolát. Azzal dicsekedhetek, hogy elsőből a nyolcadikig végig jeles és kitűnő tanuló voltam. Minden nyarat és szünetet azonban Szilban töltöttem nagyapáméknál, mert itthon nem tudtak volna eltartani, de én nagyon szerettem ott.

A sport is része volt az életnek. 1955-ben tartották Magyarországon az első úttörő olimpiát, ezen az ország első olimpiai bajnoka a kónyi Nemes Imre volt 100 méteres síkfutásban. Én a focicsapatban játszottam egyedüli kónyiként, meg 800 méteres futásban versenyeztem. A kínai úttörő válogatottal mérkőztünk, és én voltam az egyetlen, aki „meztálláb” játszott.

A budatétényi Szövosz iskolában

Mikor középiskolába készültem, a szegénység miatt olyan helyet kellett keresni, ami lehetőleg olcsó. Így kerültem én az akkor induló Szövosz (Szövetkezetek Országos Szövetsége) iskolába. Ez Budatétényen volt, ahol az alsó szinten tanultak a cukrászok, szakácsok és a felszolgálók, az emeleten pedig megnyitották a Szövosz Közgaz-

dasági Technikumot. Ennek a kereskedelmi tagozatára kerültem én kollégistának, ide jártam négy évig. Itt már egy kicsit elkutyulódtam, mert végig csak négyes tanuló voltam. Férfiasan bevallom, ott már a lányok is érdekeltek egy kicsit. Ebben az iskolában 500 forint volt a teljes havi ellátás, ezt úgy állapították meg, hogy ha jótanuló az illető, és hármason fölül van, akkor csökkent a kollégiumi díj, ha rosszabb tanuló, akkor növekedett. Így aztán havonta 130 forintot kellett édesapámnak előteremteni az én kollégiumi díjra, ebben benne volt a kollégium és a teljes ellátás. Mivel korábban megszoktam, hogy szinte sose vagyok otthon, a síró-rívó kis barátaimat gardíroztam, és én lettem a 17-es számú szoba szobafőnöke. Egy szobában tizenheten-tizennyolcan laktunk, emeletes ágyaink voltak, pokróccal takaródtunk. Úgyhogy nem volt valami fényes, de az itthonihoz képest ott legalább már radiátorokkal fűtöttek, így nekem szinte úri helynek tűnt. Nem beszélve arról, hogy itt kultúrterem volt zongorával, és volt kosárlabda, kézilabda pálya is. A testnevelő tanárom pedig egy kézilabda edző lett, Pozsonyi Mihály, akivel a mai napig tartom a kapcsolatot interneten. Elkezdtünk hát kézilabdázni, először a serdülőben majd ifi első osztályban játszottam, a budapesti középiskolás bajnokságon harmadikok lettünk. Emellett minden nyáron, mikor hazajöttem, el kellett menni egy hónap gyakorlatra. Ez úgy nézett ki, hogy júliusban két hetet az irodában, két hetet pedig a boltban kellett tölteni. 1957-ben a „Kisutcai” boltban Pozsgai Feri bácsinál voltam tanuló. Furcsa, hogy még mindig azt mondom, Feri bácsi, pedig már kétszer annyi idős vagyok, mint ő, amikor meghalt. 1960-ban érettségiztem, a bizonyítványba azt írták: „az áruforgalmi munkakörök ellátására alkalmasnak, képesített könyvelőnek, vállalati tervezőnek és statisztikusnak nyilvánítjuk”.

Egy pályakezdő könyvelő

Akkoriban nem úgy volt, hogy az iskola után az ember munkahelyet keresett, hanem azt mondták neki: édes fiam, kiváltképpen a munkakönyvedet és jelentkezel a Földművesszövetkezetek Járási Központjában, ott majd közlik, hova menj dolgozni. Először Bányogyszóvátra küldtek tanuló könyvelőnek, de alig telt el aztán egy hónap, mikor áthívtak Kónyba ugyanebbe a munkakörbe. Itt akkor az irodán 5 ember dolgozott, az elnök, egy vezető könyvelő, egy könyvelő, egy pénztáros, meg én. Ez azonban nem tartott sokáig, mert 1961-ben volt a szövetkezetek egyesítése, ekkor csatlakozott Kónyhoz Fehértó, Markotabödöge, Bezi, Gyórsövényház, Enese, Rábaszentmihály, Kisbabot, Rábaszentmiklós, Rábacsécsény és Mérges. Itt tervstatisztikai előadó lettem, mert közgazdasági képzésem csak nekem volt. Aztán hamarosan kiemelték hálózati leltározó ellenőrnek, és az akkor igen gyakori, meglepetésszerű leltárokat kellett csinálnom. A leltárhiány az halálos bűn volt, mert a szövetkezeti közös vagyonra vigyázni kellett. Közben sportpályafutásom is folytatódott, mikor

hazajöttem, itthon nem volt kézilabdázási lehetőség, úgyhogy elkezdtem focizni. 18 évesen egyből bekerültem a kónyi nagy csapatba, és ott hét-nyolc évig fociztam úgy, hogy egyszer sem voltam csere. Jobbösszekötőt játszottam, „Csé Laci” (Horváth László) volt a center, jobb szélső Tóth Feri iskolaigazgató, balösszekötő a fehértói Lenzsér Tóni, a balszélső meg „Spielman Miki” (Szabó Miklós). Játszott még Aller Géza, Karácsony Rezső, Kertai Géza, Kiss Karcsi, Czirfusz Laci, de még Busa Bandival is játszottam együtt, pedig ő '30-as születésű volt.

Katonaság, vezetői beosztás

1963-ban vonultam be katonának Tapolca-Újdörögdre. Mivel érettségizett voltam és szakképzett gépíró, ezért zászlóaljfnok lettem. Egy év után december 1-én őrvezető, december 23-án tizedes, április 4-én szakaszvezető lettem, végül novemberben őrmesterként szereltem le. Ott is akartak marasztalni a hadseregnél, de mondtam, hogy a bürokráciát jobban szeretem, mint a puskát, úgyhogy ne fáraszák magukat. Visszajöttem az akkor Enese és Vidéke Szövetkezethez. 1966-ban megnősültem, elvettem Kovács Ilonát. Őt már katonaság előtt is ismertem, és azt mondtam neki: ha megvársz, akkor elveszlek feleségül. Így is történt, 1966. augusztus 20-án megnősültem, immár 54. éve vagyunk házasok. Van egy fiunk, Attila, és egy unokánk Árpád, akik Sopronban élnek. Akkoriban Turi Pista bácsi volt a kereskedelmi vezető, az elnök pedig Máté Dezső. Tűzépesekből hiány volt, így Dezső kiküldte Pista bácsit Tűzép vezetőnek, engem meg behívott kereskedelmi vezetőnek. 26 éves voltam ekkor, és én voltam az egész csapatban a legfiatalabb. Aggódtam, mi lesz, az azonban nagyon csábított, hogy az 1800 forintos fizetésem 2200 lett. Jó csapatba kerültem, kellemes munkatársak közé, így lassan megszoktam a dolgot. Ekkoriban kezdtünk el építkezni, és mikor készen lettünk 1978-ban, megkeresett a győri Zöldért igazgatóhelyettese, Oross Tibor, és megkérdezte, nem akarok-e innen elmenni. Igent mondtam. Ott öt évig dolgoztam, voltam Csornán kirendeltségvezető, Győrben áruforgalmi osztályvezető helyettes, majd Óvárra kerültem kirendeltségvezetőnek. A feladat nagy volt, mivel évente 1500 vagon, 15000 tonna árut tároltunk be, majd belföldre és exportra értékesítettük.

A Kónyi ÁFÉSZ élén

Közben jeles eredménnyel elvégeztem a felsőfokú áruforgalmi szaktanfolyamot, majd visszakérültem Csornára. Innen aztán folyamatosan tartottam a kapcsolatot a Kónyi ÁFÉSZ-szal mint üzleti partner, mert Kónyban a málna és az uborka igen sok volt akkoriban, de engem nem kedveltek annyira a szövetkezetnél, mert a Zöldért konkurens felvásárlótelepeket alakított ki, én pedig ennek a szervezésében benne voltam. Közben azonban Máté Dezső bácsi munkaviszonya megszűnt, és az elnöki posztra három jelölt lett, de én nem voltam közöttük. Pozsgai Laci bácsi viszont körbevitt egy aláírásgyűjtő ívet, hogy ők engem akarnak elnöknek. Egyszer aztán a Járási Pártbizottság elnöke, Wellner István kiszólt a Zöldért telepre értem. Bementem hozzá, azt mondta, kapott ő egy szerelmeslevelet. „Itt van 135 aláírás, mind azt akarja, hogy te legyél az elnök. El mered te ezt vállalni?” „Gondolkodási időt kaphatok?” „Az a helyzet, hogy a szakdolgozatomat a Kónyi ÁFÉSZ gazdasági tevékenységéről írtam, és az opponensem azt mondta rá, hogy ez egy alapos jelentés. Ha azt meg tudtam írni, akkor ezt megpróbálom megvalósítani.”

Így aztán a küldöttgyűlés 1983. május 1-én engem választott elnök-ké. (Az ÁFÉSZ történetéről a „Szemelvények Kónyi múltjából II.” kötetben olvashatnak.) Ekkortól vittem a céget, egészen nyugdíjba vonulásomig. 1968-tól már tanácsstag is lettem, addig az apósom volt a Kisutca képviselője. Ekkor még utcánként volt a tanácstagság, és

Markotával együtt voltunk vagy 37-en. Egészen a rendszerváltozásig csináltam ezt, utána önkormányzati képviselőnek, majd alpolgármesternek is megválasztottak. Végül összesen 36 évig dolgoztam a falu vezetésében. A sportkörnek jó pár évig pénztárosa voltam, még Kurucz János bácsi idejében.

Zenei pályafutás

A zenével korán kezdődött a kapcsolat, még az általános iskolában indult a hegedűoktatás. Szili nagybátyámnak volt egy ősrégi hegedűje, ezt ő nekem adta, én meg játszogattam rajta. Itthon aztán Fészky Pista barátommal, Bertalan Andrással, Muzsai Vilivel, Kristály Magdával, Csonka Lacival csináltunk egy kis kamarazenekart, kottából tanultunk hegedülni. Középiskolában még zongorakíséret mellett hegedültem kulturális rendezvényeken. Később az iskola vett egy tangóharmonikát, én meg beszereztem a Harmonikaiskola című vastos könyvet, és abból elkezdtem tanulni. A végén annyira belejöttem, hogy az érettségi banketten Csárdáskirálynő egyveleget játszottam. Közben itthon Fészky Pista megtanult szaxofonozni, a Rozs Imit pedig megtanítottuk dobolni. Akkoriban a cigányzene után a jazz lett a divat, mi pedig igen belejöttünk, és itt a környéken bálókban, lakodalmakban játszottunk, három évig pedig a Csornai kultúrházban minden szombat. Hanem aztán kiderült, hogy bálókban nem szabad csak úgy mindenféle zenészeket játszani, hanem le kell tenni az ORI vizgát. 500 táncdalt, 200 szórakoztató zenei számot kellett leírni, és abból szúrtak ki 3-at, hogy ezt játsszam. Sikeresen levizsgáztam, így aztán egészen 1967-68-ig ez a triumvirátus játszott itt a környéken: körülbelül 150 lakodalomban zenéltünk. Én aztán nem hagytam abba, vettem egy elektromos orgonát, majd Németországban egy Casiot, ezeken játszottam. Később mégis befejeztem, mert a feleségem erre kért, meg a főnök, Máté Dezső is azt mondta: ott te ne muzsikálj, ahol te vagy a főnök. Így szép lassan abbamaradt a zenész pályafutásom is. Később azonban a nyugdíjasklubnak lettem a zenésze. Mikor még Marcsi néni idejében megalakult a klub, kérdezték, hogy nem mennék-e el nekik muzsikálni? Elvállaltam, és 16 évig játszottam. Mindig azt mondtam: jobb zenészt azt kaptok, de olcsóbbat nem.

Nyugdíjas évek, utazások

Mikor 2002-ben elértem a nyugdíjkorhatárt, bejelentettem, hogy akkor a mai naptól nyugdíjas vagyok, de a munkaviszonyom ment tovább. Így aztán még tíz évet rádolgoztam, és hetvenéves koromig szolgáltam híven a Kisalföldi ÁFÉSZ-t. Időközben bejártam a világot, 62 alkalommal voltam külföldön, többek között Kanadában, az Egyesült Államokban. Megjártam az Atlanti óceán szigetvilágát, a Kanári-szigeteket, Madeirát, a Földközi tenger szigeteit. Jártam Máltán, Afrikában, Jordániában, Izraelben, míg Spanyol- és Törökországban hatszor is. Ha néha nézem a tévében, vagy interneten ezeket a helyeket, mindig örömmel állapítom meg, hogy én már itt is jártam. Azt mondom: nekem azon kívül, hogy kenyeret adott ez a cég, sőt inkább kalácsot, az a legnagyobb élményem, hogy bejárhattam részben magamnak, részben a cégnek köszönhetően az egész világot. Ezt soha nem tudom elfelejteni, ez az egy, amit nem lehet tőlem elvenni.

Csikai Gábor

Irodalmi arképvázlatok

Rovatunkban kerek évfordulókra emlékezve, vagy aktualitásuk miatt nagy költőinket, íróinkat, politikusainkat idézzük meg. Most **Radnóti Miklósr**a emlékezünk születése 110 évfordulójának évében.

Radnóti Miklós (1909-1944) eredeti neve Glatter Miklós, 1909. május 5-én született Budapesten. Születésekor meghalt ikertestvére és édesanyja. Lírai önéletrajzában az Ikrek havában számol be mennyire megrendítette később a születését kísérő kettős tragédia. Valósággal megmérgezte a tudat, hogy életét két halottal kellett megváltania. Önkéntelenül bűnösnek érezte magát, s a lelkiismeret-furdalás, a halál és a halálra ítéltség tudata egész költészetének meghatározója, alapeleme lett. Édesapja halála után a 12 éves fiúról nagybátyja Grósz Dezső gondoskodott, az ő kívánságára szerzett kereskedelmi érettségét. 1927-ben a csehországi Reichenberg (ma Liberec) textilipari főiskolán végzett el egy tanévet, de tanulmányai helyett inkább rajzolt és verset írt.

1930 őszén - mivel a pesti egyetemen az etnikai megkülönböztetés-rendelet elzárja előle az utat, - a szegedi egyetem magyar-francia tanári szakára iratkozott be. A szegedi egyetem és Szeged otthont és műhelyt adott Radnótinak. A Pogány köszöntő után itt jelenik meg az Új módi pásztorok éneke és a Lábadozó szél, s e három kötetben az idillek és az elégiák. A Férfinapló bevezető versében a közeli forradalomban reménykedik. E három kötetet követő Újhold, a Járkálj csak halálraítélt, és a Meredek út kötetéből a számvetés és az átértékelés tűnik fel. Megjelenik az árvaság tudata, mind többet emlékszik halottaira: „Az anyám meghalt, az apám és ikeröcsém is, / asszonyom kicsi huga, nénje, és annak a férje” (És kegyetlenül) A Huszonnyolc év címűben a háború közeledő képét, a Háborús naplóban a háború rémét festi: „A világ új háborúba fordul, éhes / felhő falja föl egész

az enyhe kéket.” A halálraítéltség érzése, a mártírsors megsejtése és vállalása Radnóti életében és költészetében összefonódik az élet derűs élvezetének vágyával: a szerelem, az otthon, a barátok, a természet és a kultúra gyönyörűségeit szinte naplószerűen szólaltatja meg verseiben.

A Gyarmati Fannihoz kötődő szerelem 1926-tól a diákszerelmüktől végigkíséri egész életét, és Fanniét is. Ott találjuk a nyiladozó szerelem verseiben, az Eclogákban (Hetedik ecloga) és a halálba menetelő költő szomorú-szép verseiben (Erőltetett menet).

Radnóti 1926-ban ismerte meg a 14 éves, szőkésbarna, feltűnően művelt lányt, akit barátai csak Fifinek hívtak. 1931 telén a Városligetben egy havas padon ülve Fifi megszólal: „Miklós én hozzád akarok menni feleségül!” Erre még éveket kellett várniuk. Fifi szülei és Miklós gyámja a házasságot Radnóti diploma-szerzéséhez kötötték. Így 1935. augusztus 11-én házasságot kötöttek, és az istenhegyi kert lett szerelmük otthona. A költő a nyugalom szelíd napjaiban önfeledten tudott gyönyörködni a természetben, a természet csodáiban (Istenhegyi kert, Este a kertben) az imádott Fannival. „Az asszonyom pipacsot lát/ és füttyent nekem az úton át/ s ahogy visszafüttyentek lehajol” éneklí a Pipacs című versében. Radnóti és felesége Fanni egymáshoz való hűségét nem bontotta szét Radnótinak Bech Judit festőművészhez, Fanni barátnőjéhez kötődő egyéves szerelmi kapcsolata sem, és amikor megkérdezték Fannit, hogy nem félt-e attól, hogy Judit miatt a házasságuk zátonyra fut, csak ennyit mondott: „De közöttünk ott vannak a versek”. A Tétova óda is ennek a szövetséges szerelemnek a kifejezője. Fanni 2014-ben halt meg 102 éves korában. Élete végéig a Pozsonyi úti közös lakásukba élt, az ajtón pedig a 75 éve közösen felszögeezett névtábla: dr. Radnóti Miklós.

A háborús évek költői termésében összefoglaló szerepet töltöttek be az eclogák. Az első ecloga 1938-ban a spanyol köztársaság veresége után, a nyolcadik pedig 1944-ben a Läger Heidenau szenvedései között született. Közel hét esztendő egymást váltó félelmét és reményeit fejezte ki a nyolc költemény, számot adva a történelmi események menetéről, és Radnóti érzésvilágának hullámzásáról, egyben megmutatva, hogy költőjük hogyan élt a fasizmus és a háború mind rémesebb éveiben.

Radnóti életében és költészetében – miként Adyében és József Attiláiban is – fontos szerep

TÖREDÉK

Oly korban éltem én e földön,
mikor az ember úgy elaljasult,
hogy önként, kéjjel ölt, nemcsak parancsra,
s míg balhitekben hitt s tajtékzott téveteg,
befonták életét vad kényszerképzetek.

Oly korban éltem én e földön,
mikor besúgni érdem volt s a gyilkos,
az áruló, a rabló volt a hős, -
s ki néma volt netán s csak lelkesedni rest,
már azt is gyűlölték, akár a pestisest.

Oly korban éltem én e földön,
mikor ki szót emelt, az bujhatott,
s rághatta szegyenében ökleit, -
az ország megvadult s egy rémes végzetten
vigyorgott vértől és mocsoktól részegen.

Oly korban éltem én e földön,
mikor gyermeknek átok volt az anyja,
s az asszony boldog volt, ha elvetélt,
az élő irigylé a férges síri holtat,
míg habzott asztalán a sűrű méregoldat.

...

Oly korban éltem én e földön,
mikor a költő is csak hallgatott,
és várta, hogy talán megszólal újra -
mert méltó átkot itt úgysem mondhatna más, -
a rettentő szavak tudósa, Ésaías.

...

1944

jutott Párizsnak. Első párizsi tartózkodásakor 1931-ben francia nyelvvizsgára készül. Élményeit három versben örökíti meg (Július nap, délután; Párisi elégia; Jólakott ablakokon). Másodszer 1937 nyarán utazott, immár feleségével Párizsba. Akkor tombol a madridi csata, német repülőgépek bombázzák porrá a baszk kisvárost Guernicát. Ekkor született versei a Hispánia, Hispánia és a Federico Garcia Lorca. 1939 nyarán voltak Radnótiék utoljára Párizsban... küszöbön áll a világháború. Sorra írja búcsúverseit, a mesterek és barátok távozását gyászoló rekvieimeket. 1944. november 17-én írja a hazafiságot kifejező Nem tudhatom című versét, 1944. április 30-án a Sem emlék, sem varázslat címűt, azzal a reménnyel, hogy szívébe fogja fogadni hazája a magyarság. Ebben igaza lett. S közvetlenül a harmadik munkaszolgálatra történő behívás előtti estén

születik meg a Töredék című verse.

1944. május 18-án a Vízkereszt fordítása közben kapta meg Radnóti Miklós az utolsó, a harmadik munkaszolgálatos behívót (1940-ben és 1942-ben már behívták munkaszolgálatra). Hosszú vasúti szállítás után jutottak a Lager Heidenau területére, a bori építkezésekre; még 1943 nyarán háromezer, nagyrészt zsidó származású magyar munkaszolgálatos, majd 1944 nyarán újabb háromezer, közöttük Radnóti is. A Heidenau lágerben viszonylag elviselhető körülmények voltak. A kétség és a remény hatotta át Radnóti itt írt verseit.

A németek 1944 augusztusának végén felszámolták a szerbiai lágereket, a Lager Heidenau foglyait erőltetett menetben elindították a Borban lévő központi lágerbe. Radnóti verseinek másolatát itt adta át Szalai Sándor szociológusnak, aki 1944 novemberében a temesvári Szabad Szóban meg is jelentette azokat. A fárasztó menet során született az Erőltetett menet című vers, Radnóti nagy búcsúverseinek ismert, különös darabja, az otthon és Fanni erőt adó megtartó emlékeivel,

s a „de hisz lehet talán még” reményével. A központi láger felé menetelve írja Radnóti a négy Razglednicát (a szerb szó magyarul képeslap), melyekben már nem tűnik fel a megnyugtató szép halál képe. A negyedik razglednicában felvillan előtte saját halálának víziója: „Tarkólovés. Így végzed hát te is.”

Radnóti útja közelít a végzet felé. 1944. november 6-án a munkaszolgálatosokat a nyugati határnak indították. A magyar honvédelmi miniszter utasítására „Győrben kell bekapcsolódnunk a menetvonalba, Mosonmagyaróvárott egy nap pihenő és november 11-én kerülnek átadásra Hegyesh-

lomnál a német hatóságoknak, minél munkaképesebb állapotban (!?)” Radnóti testileg leromlott állapotban menetel, lába csupa seb. November 8-án szekérre ülhet a betegek közé, de a két szekérszékely embert a győri kórházak nem veszik át, nincs hely sehol, mivel a várost a szövetségesek ekkor szőnyegbombázzák. Az elgyötört „halálmenet” kísérői Győr után Abda község határában két osztrák SS katona segítségével a munkaszolgálatosokkal gödröt ásatnak, és agyonlövik az elgyötört embereket, köztük Radnótit is 1944. november 9-én.

1946. június 23-án az abdai exhumálás során megtalálják Radnóti kabátzsebében, egy kockás füzetben utolsó verseit. A füzet első lapján öt nyelvű; magyar, szerb-horvát, német, francia és angol bejegyzés volt: „*Ex a jegyzőkönyvecske Radnóti Miklós magyar költő verseit tartalmazza. Kéri a megtalálót, hogy juttassa el Magyarországra Ortutay Gyula dr. egyetemi magántanár címére, Budapest VII. Horanszki út 1.*” A tömegsír feltárása után 1946. augusztus 14-én temetik el a költőt a Kerepesi úti temetőben.

Dr. Boros István

Őszidő

Az idősök tisztelete, megbecsülése mindig is fontos prioritás volt az önkormányzat számára, ezért tartjuk meg minden évben az Őszidő rendezvényt, ahová meghívjuk községünk minden 60. életévét betöltött lakosát. Idén november 8-ára szerveztük meg az ünnepséget, és a 2 órakor kezdődő rendezvényre több mint kétszáz helyi időskorú fogadta el a meghívásunkat.

A rendezvényen először Aller Imre polgármester köszöntötte a megjelenteket, majd Némethné Hajzer Marietta jegyző asszonnyal köszöntötték községünk két legidősebb lakosát. A falu legidősebb asszonya a 98 éves Horváth Istvánné Margit néni, vele hosszabb interjút is olvashatnak lapunk „Életet már megírtam” rovatában. Ugyancsak köszöntötték a 99 éves Czákó Flóriánt. (Ő sajnos azóta távozott közülünk, nyugodjon békében, emlékét kegyelettel megőrizzük.)

A köszöntések után dr. Boros István szavalt verseket az idősök tiszteletére, majd az egyik legnépszerűbb magyar humorista, Maksa Zoltán szórakoztatta a megjelenteket. Őt Sebestyén Tamás népdalénekes követte, aki klasszikus operett és retró slágereket adott elő. Ezután hagyományos módon vacsorával láttuk vendégül az idősöket, végül Horváth Dénes és Rózsa Lóránt zenélt.

Cs. G.

„A kertben vannak padok, azokon elüldögelek, és nézem a falut”

– Horváth Istvánné Margit néni mesélt az életéről.

Újságunk közkedvelt rovata „Az életet már megjártam”, melyben községünk olyan, magas kort megért lakosai mesélnek magukról, életükről, akik tevékenységükkel elismertté váltak, és életük példaként állítható a jövő nemzedék számára. Karácsonyi lapszámunkban a 98 éves **Horváth Istvánné Gróf Margitot**, községünk legidősebb asszonyát kerestük fel otthonában, és kértük, hogy meséljen a régi időről.

Mindszentpusztától Kónyig

1921. november 17-én születtem Mindszentpusztán, édesanyámat Tyukovics Máriának, édesapámat Gróf Gézának hívták. Mindszentpusztán nőttem fel, apám ott az uradalomban 20 éven át dolgozott parádéskocsisként, majd gazdálkodó lett. Mikor kitört a háború, az ispán, meg a gazda bevonultatták, aztán vissza is ment, mert mondták neki: a cselédséget is ismered és a földeket is ismered, dolgozz te csak ott.

Én aztán onnan, Mindszentpusztáról mentem férjhez 22 éves koromban. Férjem, Horváth István hozott Kónyba, az öreg Horváth Péterékhez, vagy ahogy jobban ismerték őket, Bakos Péterékhez. Mezőörsön esküdtünk meg a nagytemplomban, a gazdáék még hintót is adtak hozzá. Akkor aztán Kónyba költöztünk, de ez a falu nekem még nagyon idegen volt. Ekkor már dúlt a háború, úgyhogy nagy volt a szegénység, a munkanélküliség, errefelé semmi munkalehetőség nem akadt. Ami viszont megfogott ebben a faluban, az a vasút volt, az, hogy innen lehet Csornára, Győrbe menni.

El is terveztem, hogy ha majd gyermekeim lesznek, bejárhatnak Győrbe, középiskolába. De azért nagyon honvágyam volt mindig, ezt a nincsteleséget, szegénységet, ami itt volt, nehezen bírtam. Mégis itt ragadtam egész életemre, pedig az a nagy összetartás, ami az én falumban volt, nagyon hiányzott. Mindszentpusztán nem volt olyan, mint Kónyban, hogy még a testvér is összeveszik a testvérral.

Akkor a Liszt Ferenc utcába költöztünk, ahol most a Dömötör Lőrinc lakik, annak a szomszédságába. Akkoriban a nagy szegénységben előfordult, hogy nyolcan-tízen laktak egy szobában, de nekünk külön szoba jutott. Az öregek négyen behúzódtak a hátsó szobába, mi meg hárman az elsőben laktunk. A férjem bejárt Győrbe a „baromfiasokhoz”, ott még a háború alatt, meg utána is dolgozott. Az eredeti szakmája pék volt, annak is vitték be katonának a háborúba. Ott aztán meg is sebesült. Éppen sütötték a kenyeret, mikor kicsapott a láng és az arcán elégett az egész bőre. Le is szerelték. Azután egyébként szépen begyógyult az arca, később nemigen látszott meg.

A háború Kónyban

Én itthon voltam, mikor jött a háború. A bombázásra is nagyon emlékszem, akkor voltam héthónapos terhes. A szénakazlak alá voltak bunkerok építve, mindig oda menekültünk le, de engemet nagyon idegesített, hogy nem láttam ki belőle. Aznap éjjel elkezdtek égni a vörös fények (Sztálin gyertyák), mi meg mentünk a Hanyszélre Rozsékhoz, mert ott volt egy nagy bunker a kazal alatt. Odamentünk az anyósommal, lebújtunk, de ő meg rettenetesen félt ott, azt mondta: „Én itt nem maradok, segíjtek föl!” Rozs néni meg eleve ki se jött, bennmaradt a szobában, az anyósom is bement oda, én meg vele. Emlékszem, itt Kónyban igen divat volt a sarokpad, én oda telepedtem. Aztán ültünk, ott beszélgettünk, Rozs néni meg vékony fával igen rakta a sparheltet, hogy meleg legyen, mert nagy hideg volt. A Hanyba meg közben potyogtak a bombák. Mi hallgattuk a sűgást, mert azt mondták, aki azt hallja, annak nem kell félni, mert nem oda fog esni, ahol ő van. Ilyen beképzeléseink voltak. Aztán vége lett mindennek, a gépek elmentek, mi meg hazatértünk. Na most akkoriban rohamisták voltak elszállásolva a faluban, akik megsebesültek.

Reggel meg arra kelek, hogy nagy lőtás-futás van, ezek a rohamisták szaladnak. Mert este Rozs Iren néni mindig megkeverte a darát a disznóknak egy kosárba, aztán a gádorba tette. Az egyik rohamista meg éjjel kiment pisilni, jött vissza, és mondta: hát Iren néni, este nem vitte be a darát! Iren néni meg gyorsan kapcsolt, hogy de hát ő behozta. Mondta is a gyerekeknek: hadd lám csak, öltözz fel hamar! Hát bomba volt oda beállva a fal mellé, csak nem robbant fel. Nem is szóltak senkinek, csak gyorsan összeröfentették a rohamistákat, azok kihúzták onnan, hát egy méteres volt. Ilyen élményem volt, mi meg ott az Iren nénival a szobában emellett beszélgettünk.

A férjem ekkor nem volt itthon, mert kihajtották a Szigetközbe sáncot ásni. Hajnalban meg beért a munkából, és mondták neki: „Most mondja a Győri Rádió, hogy megbombázták Kónyt.” „Micsoda?” Kapta a biciklijét, és úgy, hogy levegő se nagyon volt benne, tekert a síneken hazáig. Aztán mikor beért az Újtelepre, ott már látta a bombázott házakat. Hazarohant, és örömmel látta, hogy megvagyok. De engem a bunkerba többet senki nem erőltetett le, mert én nem mentem. Aztán a háború után tönkrement a pénz, akkor vége lett mindennek, se munka nem volt, se semmi. A ruháinkat cseréltük például krumpliért. Gitta lányom 1945-ben született, és egy hónapos volt, mikor bejöttek az oroszok. Neki úgy vettem a tejet, hogy a felső meg az alsó ruhanemű, minden elment rá. Fáért is a vasútoldalba jártak ki a férfiak, a hókony (kis fejsze) ott volt a vállukon, úgy mentek. Meg zsákokból csináltak hátizsákot, abba gyűjtötték a fát, azzal fűtöttünk. A fiam 1947-ben született, de akkor sem volt könnyebb a világ.

Élet az 50-es, 60-as években

Az 50-es években megalakult itt Kónyban a téesz. Én is beálltam oda, de nem tag voltam, hanem bedolgozó, mert mi olyan szegények

voltunk, hogy nem tudtam bevinni semmit a közösbe. Mikor indult, csináltunk ilyen közös vacsorát, aztán én a kertészbrigádba kerültem. Az öreg Busa Antal bácsi volt a vezetőnk, a felesége, a Busa Feri felesége, a Bán Ágnes meg én dolgoztunk együtt. A mostani Kerék-tó helyén volt a kertészet, itt mi palántát ültettünk, káposztát neveltünk, sőt még tormát is. Azért okos volt ám a parasztember, mindig kitalálta a módját. Ott ástunk, kapáltunk, időnként olyan sárosak voltunk, mint a pusztulat. De mindegy fiatalok voltunk, bírtuk.

A párom meg a vállalat begyűjtőjeként dolgozott, autóval járt, a „tikázoktól” szedte össze a tojást, a baromfit, a kövérárut. Ominger Sándorral és Letenyei Oszkárral dolgoztak együtt, egy héten négyszer mentek. Az autó meg hetente egyszer jött a szövetkezethez, mert ott volt a lerakat. Akkoriban kezdtünk el az Alkotmány utcába épülni, és 1949-ben költözünk ide. Azóta is itt lakom, mindig tettünk egy kicsit a házhoz. Először két ötször ötös szobát építettünk, akkor még villany se volt. Aztán egész életünkben mást se csináltunk, mint alakítottuk, ragasztottuk. Egyszer ki is fakadtam, hogy 1949-ben elkezdtem ezt a házat, most meg már ilyen öreg vagyok, és még mindig nem fejeztem be. A férjem aztán visszament a szakmájába, péknek. Itt mindig éjjel egy órakor kezdtek, és az esti tízes vonattal ment el dolgozni. Nappal meg nem nagyon tudott aludni, így nem igazán bírta ezt a munkát.

Akkoriban került ide hozzánk Kónyba Szentmártonból egy Lengyel nevezetű öreg orvos. A gyerekek akkor betegedtek meg, szinte az egész faluban, én is vittem hozzá őket. Aztán azt mondja nekem: „Maga nem kónyi ugye, mert nem kónyiasan beszél.” Mondtam neki, hogy nem kónyi vagyok, de az én családom ismeri a doktor urat. Régen ugyanis a testvérem lányának a lábára ráment a székér és eltörte neki. A doktor úr apja meg helyrerakta a lábát, két tetőcserép közé tette sínbe. Aztán a hátán bevitte Győrbe, egy Rózsa nevezetű orvoshoz, az hozta rendbe neki. De fizetni azt nem tudtak a testvéremék, emlékszem, mikor levették a gipszet, akkor vitt pulcot tyúkot neki. Ez a Lengyel doktor aztán engem figyelmeztetett, miután ott volt nála a párom és megvizsgálta: „Idefigyeljen! Magáé az az ember? Vegye ám ki gyorsan abból a munkakörből, amiben van! Valami szabad helyre menjen dolgozni.” Akkor működött a tőzeg, a párom ide is jött, aztán sajnos itt is betegedett meg. Innen vitték el Hegyfalura, onnan meg Szombathelyre, ahol fél évig volt. Kapott sugárkezelést is, de a szíve addigra annyira tönkrement, hogy amikor kiadták, már csak három hónapig feküdt itthon...

Nehéz munkásévek

A gyerekek tanultak, úgyhogy én meg elmentem dolgozni Győrbe, a Szeszgyárba, három műszakba. Ott főztük a szeszt, egy darabig a keverőkádaknál dolgoztam, aztán lekerültem a gépekhez. Szabályoztam a melaszt, a vizet, meg futottam a kazánházba mindig, hogy most adjátok rá a gőzt. Azzal fűtöttük a gyárral szemközti szeszgyári lakásokat is. Ott dolgoztam aztán 10 évig, nagyon nehéz volt a 3 műszak, főleg a beteg mellett. Micskó doktor úr minden héten jött, hozta minden napra a tablettát, amiben morfium volt. Mondta, hogy egészen nyugodtan mehetek dolgozni, ettől 8-9 órát egyfolytában elalszik a férjem. Így is volt. Ekkor Gitta lányom már elvégezte a főiskolát, itthon volt, első éven tanított Barbacson. Reggel én szálltam le az éjjeli vonatról, ő meg szállt fel, ment tanítani.

De volt ebben a munkában szép is. Vöröskereszt tag voltam, és decemberben mindig összeszedtek minket, kivittek Bécsbe. A cégtől pedig vittek az Alacsony-Tátrába három napra, de eljutottunk a Vág völgyébe is, ahol az a gyönyörű cseppkőbarlang van. Az annyira szép, színes volt, soha nem felejttem el. Elvittek minket a

Balatonra is 10 napos nyaralásra, oda a gyereket is vihettem. De én nem kértem 10 napot, csak 6-ot, annyira volt csak pénzünk. A lányom, mint már mondtam tanító lett, Barbac után Enesén tanított nyugdíjazásáig, Géza fiam pedig közlekedési főiskolát végzett. Ő aztán menetrendes lett a Volánnál, ő állította össze a megye egy részének autóbusz menetrendjét, aztán onnan is ment nyugdíjba. Arra igen büszke vagyok, hogy mindkettőnek diplomát adtam a kezébe, és egyik se lett vándormadár. Lényegében ahol kezdtek, onnan is mentek nyugdíjba.

Munka mellett még sokat pödörtem, tepiztem (lábtörőket készített). Ebből küldtem aztán a lányomnak a csomagot, mikor tanult. Később meg, amikor ő már dolgozott, a testvére meg még tanult, Gitta segítette pénzzel. Minden héten ment a boríték, én meg kérdeztem a fiamat, mit kezdesz vele? „Megyek, és jóllakok!” A tepizéssel is szerencsém volt, mert erre meg 4 év 6 hónapot elszámoltak, így sikerült 13 évet összeszedni a nyugdíjhoz, saját jogon kaphattam.

Nyugdíjas esztendő

1976-ban mentem nyugdíjba, először ötszáz forinttal, de aztán ezt kiegészítették ezerre. Már nyugdíjas voltam, mikor idejött a Micskó doktor úr, és egyszer összehívott minket asszonyokat, hogy gyűjjenek egészségügyi tanácsadásra. Aztán mi lett abból a tanácsadásból? Azt mondta: „Tudják mit? Álljanak össze, csináljanak egy klubot! Minden héten egyszer összemennek, beszélgetnek, pletykálnak, játszanak!” Tizenhatunkat gyűjtött össze, aztán mi alakítottuk meg a Piros Rózsa Nyugdíjas Klubot. Oda aztán rendszeresen jártam, de az alapítók közül már csak kevesen maradtunk.

Sokáig nagy bánatom volt, hogy nem lett unokám, aztán a fiam 39 évesen megnősült, ott született egy lány unokám. Ő most már 33 éves, ledoktorált, és a Corvinus Egyetemen tanít. Mindig azt beszélgettem, csak azt érjem meg, hogy elvégzi a nyolc általánost. Aztán azt, hogy jaj istenem, de jó lesz, ha megérem, mikor leérettségizik. Az is meglelt, aztán elment egyetemre, ahol hat évig tanult, mert három diplomát szerzett egyszerre. Akkor meg azt mondtam, jaj, csak azt érjem meg, aztán már a doktoriját is megértem. De itthon sem maradtam unoka nélkül, mert itt a szomszédból a Róka Krisztián és Viktor rendszeresen látogattak és látogatnak. A Csonka Kati meg a Zsuzsi, ők még ilyen kis totyorgók voltak, én meg mentem hozzájuk, aztán áthoztam őket. Utána meg a gyerekeik Tomi, Marci és Levente jöttek hozzám, szóval mindig volt gyerek körülöttem. Idén aztán már a legkisebb is elbállag, én meg kifogyok belőlük. De hát én is elfogyok lassan. Sokat betegeskedtem, meg beteget is gondoztam, de az eszemet megadta, a járásomat meg elvette az Isten. Bottal azért még elsétálgatok, sokat megyek itt a kertbe. Ott vannak padok, azokon elüldögelek, és nézem a falut. Egy időben a látásom is rossz volt, ami azért zavart, mert nagyon szeretek olvasni. Aztán most lett új szemüvegem, így már az apró betűt is elolvasom. Most újra tudok olvasni, és ez jó, mert rengeteg könyvünk van. Ez az öröm megmaradt az életemben.

Csikai Gábor

Könyi Krónika

FALUNAP AZ EMLÉKEK JEGYÉBEN – 30. KÖNYI FALUNAP

2019-ben a 30. Könyi Falunapot szerveztük meg, így a rendezvény egy kicsit a visszatekintés, az emlékezés jegyében telt, több olyan programot is találhattak az érdeklődők, melyek keretében a régebbi falunapokat idéztük meg. A falunap így hagyományos programokkal indult, a zenés ébresztőt 7 órától Dömötör Tamás „Kissudi” és Dömötör Attila szolgáltatta, 8 órától pedig a Kerék-tó Szabadidőközpontban kezdetét vette a Bika-kupa labdarúgó torna.

10 órakor nyitották meg a „Könyi Falunapok Emlékei (1990-2019)” című kiállítást, melyen a helyiek által kölcsönadott falunapi relikviákat tekinthették meg a vendégek, és ekkor tartották az azonos című kötet bemutatóját is. A könyvet azóta az önkormányzat eljuttatta az összes könyi háztartásba, és a rendezvényen résztvevő elszármazottak is kezükbe vehették. 11 órakor a Sírtói-kápolnánál átadták a Fejérkövy István emlékművet, erről az ünnepségről külön cikkben emlékezünk meg lapunkban.

Ugyancsak a visszatekintés jegyében fél 3-tól az Irigy Hónaljmirigy lépett színpadra, akik már korábban is nagy sikerrel szerepel-

tek a könyi közönség előtt, majd a könyi néptáncegyüttes adta elő produkcióját.

A megnyitóra 16 órakerült sor, a rendezvényen először Aller Imre polgármester köszöntötte a megjelent vendégeket, majd elmondta: „1990-ben, mikor az első falunapot szerveztük, 28 évesen, néhány hónapos faluvezetőként ott álltam Önök előtt, akik részt vettek az akkori falunapon, és nyitottam meg a rendezvényt. A sors úgy adta, hogy a 30. jubileumi falunapon is köszönhetem az ide látogató kedves vendégeinket. Ilyenkor az elmúlt 29 év falunapjainak története felelevenedik az emberben, de e rövid köszöntőben nem is teszek kísérletet arra, hogy felidézsem az elmúlt 29 év történetét. Valahogy úgy vagyok vele, mint apa a sikeres gyermekével: mikor a gyerek betölti a 30. születésnapját, és megkérlik az édesapát, hogy köszöntse gyermekét. Miről beszéljen? Csecsemőkoráról? Születésről? Tinédzserkoráról? Örömeiről, kudarcokról, nehézségekről? (...)

A mai napig emlékszem rá, hogy 1990-ben néhány lelkes könyi fiatal keresett meg, hogy szervezzünk egy közösségi napot, melyet csak a szervezés közben neveztünk el falunapnak, és ez annyira sikeres volt, hogy nem is lehetett kérdés a folytatás. (...) De ez a rendezvény nem érte volna meg a 30. jubileumot, ha Önök, a falu közössége nem várja, nem vett volna részt rajta, és nem örült volna, hogy minden évben tudunk Önöknek egy szép napot szervezni. (...) A 29 év falunapjai segítők nélkül, közreműködők nélkül soha nem valósulhattak volna meg. Mindig volt egy mag, akik végezték a szervezést, de mindig voltak a község lakosai közül, akik akár fizikai munkával, akár anyagi segítséggel, eszközzel segítettek nekünk. Közöttük én nem kívánok rangsort tenni, hisz aki segített, az ezt mindig önzetlenül tette, de egy szervezetet 29 év távlatából ki kell, hogy emeljek, és itt köszönjem meg nekik; ez az első munkahelyem a Termelőszövetkezet. 1990-ben a volt

kollégákhoz mentem oda, hogy segítsenek a szükséges eszközök összehordásában. Azóta a TSZ valamint jogutódja minden falunapon támogatást nyújt...”

A polgármesteri köszöntő után, különböző elismerések átadására került sor. Elsőként azon helybeliek kaptak elismerő oklevelet, akik az elmúlt időszakban sokat tettek közösségünkért. Az okleveleket Aller Imre polgármester, Szalánczy Zsolt alpolgármester és Némethé Hajzer Marietta jegyző nyújtotta át az alábbi személyeknek és egyesületeknek:

VAKÁCIÓSIRATÓ

- Dr. Dominkovits Péternek, községünk múltjának kutatása területén végzett kiemelkedő munkájáért;
- Horváth Jenőné Szabó Juliannának, a helyi egyesületek és alapítványok működése érdekében végzett több évtizedes kiemelkedő közösségi munkájáért;
- Kiss Károlynak, kiemelkedő közösségi munkájáért;
- Böröczky Kálmánnak, kiemelkedő közösségi munkájáért;
- A Tőzeg-tavak Horgászegyesületnek, fennállásának 25 évfordulója alkalmából;
- A Kóny SE Öregfiúk csapata részére kiemelkedő sportteljesítményükért és az öregfiúk Megyei Bajnokságában elért első helyezésért.

Ezt követően az öregfiúk csapata átvette az megyei bajnokság nyertesének járó aranyérmeket. Majd a Bocsik programban sikeresen szereplő utánpótlás-csapat köszöntése következett, akik 2019-ben a Győr-Moson-Sopron Megyei U14-es Bajnokság Győri „B” csoportjában elért harmadik helyezésükért bronz érmüket vehették át.

Fél ótkor a Starlight Dance Egyesület bemutatójával folytatódott a falunap programja, majd a magyar rockzene legendás éneke, Vikidál Gyula lépett színpadra, aki klasszikus számaiból és színpadi szerepeiből válogatott. Ezután Karda Beáta adta elő diszkóslágereit, majd egy sokkal modernebb produkció következett, Herceg Dávid énekelte regaton dalait.

20 órától vette kezdetét az eredményhirdetés és tombolasorsolás. A falu legszebb hölgye 2019-ben Tenk Hajnalka lett, míg a legvonzóbb férfi Ifj. Csonka László. A rendezvényt a Hooligans együttes nagyszabású koncertje zárta, ahol több ezer ember énekelte együtt a zenekarral a közismert slágereket

V. KÖNYI SPORTOS AUTÓMENTES NAP

Bár sportnapot már korábban is tartottunk, az Európai Mobilitási Hét keretében az Autómentes Napot ötödik alkalommal rendeztük meg Kónyban. Ebben az évben a Koco-GO! futóversenyt is beépítettük a programba, így 2019. szeptember 21-én ezzel, a negyedik alkalommal megtartott sporteseménnyel vette kezdetét az Autómentes nap. A versenyen 8, 4, 2, és 1 kilométeres távon mérhették össze az erejüket a helyiek, akik szép számmal jelentek meg.

A versenyen a következő eredmények születtek; 1 km: 1. Schmidt Bendegúz; 2. Szabados Márk; 3. Horváth Noel; 2 km: 1. Trinkely Alex; 2. Nagy Boldizsár; 3. Dömötör Ábel; 4 km: 1. Nagy Kristóf; 2. Nagy Péter; 3. Alasztics Levente. A 8 kilométeres távon 5 induló volt, itt mindegyiküket díjaztuk, és a következő sorrend alakult ki. 1. Trinkely Trisztán, 2. Kovacsics Tamás; 3. Horváth Martin; 4. Varga Marietta; 5. Enzsöly-Nagy Izabella. Külön kiemeljük Trinkely Trisztán eredményét, aki a futóverseny történetében az aktuálisan leghosszabb távon még soha nem talált legyőzőre. A futóverseny mellett játékos KRESZ-feladatokkal is vártuk a gyerekeket, ahol Kovács Szabolcs körzeti megbízott által összeállított pályán mehettek végig a résztvevők. Fél 11-től a Labdarúgó Egyesület nagy sikerrel működő utánpótlás együttese rendeztek bemutató tornát; fél 12-kor pedig motormentes felvonulást tartottunk, ahol biciklivel, rollerrel, gördeszkával jártuk körbe a falut. Délután a Sportsarnokba vártuk a tornászni vágyó helyieket, ahol Varga Zsófia step-aerobicot, Milus Barbara pedig M.A.X tréninget tartott.

EGÉSZSÉGNAP

A Sportnaphoz hasonlóan minden évben egy másik, egészségmegőrzés és betegségmegelőzés szempontjából fontos rendezvényt is megtartunk: az egészségnapot. Az idei esztendőben október 5-én szombaton vártuk az IKSZT-Faluházba a különböző szűrővizsgálatok és egyéb programok iránt érdeklődő helyieket. Szerencsére a kónyiak szép számmal jelentek meg ezen a nagyon fontos rendezvényen is, azt pedig örömmel konstatálták a szervezők, hogy míg régebben inkább a nyugdíjas korosztály vett részt, addig most már nagyon sok fiatal és középkorú is megjelent, ami a helyiek javuló egészség tudatosságát mutatja.

Ehhez az önkormányzat az EFOP-pályázat keretében a következő szűrővizsgálatokat biztosította: gerinc-, csípő és alsóvégtagi felmérés; prevenció ér állapot mérés; szívstressz mérés; látásvizsgálat; hallásvizsgálat; melanóma szűrés; tüdőkapacitás mérés; testösszetétel mérés; egy csepp vérből vércukor; koleszterin és PSA gyorseszteszt; biorezonancia mérés. Ezen kívül hát- és váll masszázst várta a helyieket, valamint egészséges ételek (kéműves sajtok; chilli termékek, Forever termékek) kóstolására és vásárlására is volt lehetőség.

ÜNNEPI MEGEMLÉKEZÉS AZ 1956-OS FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARC ÉVFORDULÓJÁRÓL

Minden esztendőben megemlékezünk közösségünkben az 1956-os forradalom és szabadságharc évfordulójáról. Az idei azért volt különleges, mert egyben a 30 esztendeje kikiáltott harmadik magyar köztársaságot is ünnepelhettük. Országosan erről az évfordulóról kevesebb szó esett, mert úgy tűnik, a köztársaság eszméje nem túl népszerű mostanában, olyannyira, hogy még Magyarország alaptörvényéből is kivették. Mi azonban itt Kónyban a forradalom hősei mellett a 30 éves Magyar Köztársaságról is megemlékeztünk.

A 2019. október 22-én a helyi iskolával közösen tartott ünnepélyen a Himnusz elneklése után a Kónyi Deák Ferenc Általános Iskola és AMI énekara lépett fel Varga Pálma vezetésével, melyben szólót énekelt Zsolnai Paulina. Ezt követően Tuba Csilla óvodavezető, önkormányzati képviselő mondott ünnepi beszédet:

„Kedves Kónyiak, Tisztelt Ünneplő közönség!

Barack Obama, az Amerikai Egyesült Államok elnöke 2008-ban a következő szavakkal emlékezett meg az 1956-os forradalom és szabadságharc hőseiről: „A magyar felkelés letöréséhez több mint 200 ezer szovjet katonára volt szükség, de a magyar nemzet szellemét és reményét nem lehetett legyőzni.” Ez a szellem és ez a remény ott munkált az akkori események

minden szereplőjében, a legkisebb láncszemtől a legfontosabb hősökig. Ott volt a mostanában oly szívesen emlegetett „pesti srác”-ban, aki lényegében pusztá kézzel támadt neki a szovjet tankoknak. De ott volt Nagy Imrében is, akit viszont ma már kevésbé szívesen emlegetnek, aki egy szabad, független állam eszméjében hitt, és végül ezért áldozta fel életét.

A szellem és a remény ott dolgozott azokban az emberekben is, akik még ma is köztünk élnek, és talán már nem is tudjuk róluk, hogy milyen fontos láncszemei voltak annak az 1956-ban összeálló láncnak. Itt él még köztünk például dr. Boros István, aki akkor gimnazistaként kiállt a Hősök szobra, valamint a szabadságra vágyó kónyiak százai elé, és elszavalta egyik legfontosabb versünket, a Nemzeti dalt. Vagy itt él még köztünk Dobai Sándor atya, aki bár a kónyi történelmi eseményeknél nem lehetett jelen, de odakint, Belgiumban szívesen fogadta az 56-os megtorlások elől elmenekülő magyarokat, és köztük földieinknek, a kónyiaknak kiemelt figyelmet szentelt. Többek között ők azok, akik még ma is élő tanúi az akkori eseményeknek és akik át tudják adni nekünk 1956 szellemét és szabadságvágyát. Azt a szabadságvágyat, mely bár ott él mindannyiunkban, úgy tűnik, minden évszázadban egyszer robban ki szabadságharcban. 1703-ban Rákóczi Ferenc, 1848-ban Kossuth Lajos és Petőfi Sándor, 1956-ban Nagy Imre neve jelképezte ezt a reményt.

Nekünk pedig az a dolgunk, hogy megőrizzük ezt a szellemet, és lángját ne hagyjuk kihunyni soha. Ne hagyjuk egyetlen hatalomnak se,

hogy megfosszon minket a szabadságba vetett hittől, és akkor ebben az évszázadban nem lesz szükségünk szabadságharcra. 1956 kis és nagy hősei példát mutattak nekünk, és emléküket úgy tudjuk a legjobban ápolni, ha azt a szellemet és azt a reményt, melyet Barack Obama emlegetett, megőrizzük magunkban. A mártíroknak nem sírjaik felett elmondott megemlékezésekben, nem a történelmi könyvek porosodó lapjain kell tovább élniük, hanem mindannyiunkban. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha tovább őrizzük álmukat magunkban, és meg is valósítjuk azt: egy szabad, független magyar köztársaságot, mely 30 esztendeje elvileg már létezik. Ahhoz azonban, hogy tényleg éljen ez a szabad, független magyar köztársaság, mindannyiunkra szükség van. Ha összefogunk, és tanulva a múltból, tevékenykedve a jelenben, bízva a jövőben cselekszünk, meg is fog valósulni. A forradalmak és szabadságharcok hősei pedig békében, és abban a tudatban nyugodhatnak, hogy a jövő nemzedékei nem lettek hűtlenek hozzájuk, és azt, amiért harcoltak, valóra váltották. E hősök tiszteletére, kérem, álljunk most föl, és egy perces néma főhajtással adózzunk emlékünek!”

A tiszteletadás után az iskola 8. osztályos tanulói léptek színpadra, akik az Októberi börtöndmese című darabot adták elő. Az emelkedett hangulatú ünnepi megemlékezést az Erkel Ferenc Énekkar műsora zárta, Veér György vezényletével, végül közösen elénekeltük a Szózatot.

HALLOWEEN FALUJÁRÁS

Az önkormányzat – mint ebből a Krónikából is látható – egész évben nagyon sok programot szervez a kónyiaknak, akik nagy számban szoktak ezeken részt venni. Mindig vannak azonban olyan rendezvények is, melyek helyi lakosok kezdeményezésére indulnak, és ezek közül nem egy már rendszeres programmá alakult. Idén Halloween Falujárást szerveztek a helyiek, melyről a főszervezőt, **Takácsné Dezső Evelint** kérdeztük:

– Honnan jött a rendezvény ötlete?

– Enesén már harmadik éve rendeztek ilyet, és gondoltam, hogy mi lenne, ha itt Kónyban is megszerveznénk. Az eredeti enesei szervezőnek írtam, hogy nem bánná-e, ha én itt Kónyban kezdeményezném. Ő visszajelzett, hogy örülne neki, ha minél többen csatlakoznának ehhez az ötlethez, hiszen például már Rábapatonán is elkezdték.

– Hogyan láttál hozzá a szervezéshez?

– Elsőként kiírtam a Facebookra egy kónyi csoportba ezt az ötletet, hogy lenne-e rá igény, lenne-e rá jelentkező? Eleinte jelentkeztek is, de nem olyan sokan, és páran visszajeltek, hogy annyira nem érthető ez az egész. Így kiírtam újra, most már világosabban, ekkor már beindult a dolog. A szülők felrakták az iskola oldalára, az óvodában, a bölcsődében is kiplakátolták. Ennek hatására már sok lett a jelentkező, és igen sok kisgyerekes szülő is jelentkezett, de olyanok is csatlakoztak, akik csak benne akartak lenni.

– Hogyan zajlott maga a program?

– Lényegében ez arról szólt, hogy mindenki faragjon ki egy töklámpást, de lehetett ez porcelánból, vagy műanyagból, teljesen mindegy. Ezt azután ki kellett rakni a ház elé, melléje

édességet vagy esetleg valami alkoholt a kísérő felnőtteknek, akik ezeket keresve körbejárták a falut. Mi faragtuk a tököket. Denisz a kisfiam nagyon élvezte, ez volt az igazi móka benne. Volt természetesen, aki ellenezte ezt az egészséget, mert hogy ez amerikai ünnep. Én viszont úgy gondolom, október harmincegyediké az Halloween napja, november elseje Mindenszentek, november másodika Halottak napja. Ez az utóbbi kettő a halottainkról szól, 31-én viszont a gyerekek és a felnőttek kicsit elengedhetik magukat. Ez meg is valósult, mikor elindultunk a faluban, igen sokan jöttek velünk szemben, és sokan be voltak öltözve. Jó kezdeményezés volt még, hogy a Kalmár Kamrája bolt az édesség mellé forró csokit adott, a Kerék-tó Vendéglő forró teát és forralt bort. Különböző dekorációk voltak, nagyon színes lett így a falu. A visszajelzések alapján tényleg jól sikerült az egész, így jövőre is megszervezem, főleg azért mert sokan már most szölkáltak, hogy idén még nem, de legközelebb mindenképp szeretnének részt venni benne.

Cs G.

„ÚJ LÁTÓSZÖG”

„Köny természeti szempontból kiváló helyen fekszik”

– Bemutatjuk Kozma Lászlót.

Az „ÚJ LÁTÓSZÖG” rovatunkban olyan Kónyban élő, vagy innen már elszármazott, de falunkhoz továbbra is kötődő fiatalokat mutatunk be, akik különböző okok – munka, vállalkozás, hobbi, tudományos tevékenység – miatt érdekesek lehetnek olvasóink számára. Most **Kozma László** földmérőt, amatőr ornitológust kérdeztük életéről, hobbijáról.

– Kezdjük egy rövid bemutatkozással, honnan származol, milyen iskolákat végeztél?

– A szüleim a környékről, a Rábaközéből származnak, de én már Budapesten születtem. Mikor 1996-ban főiskolás voltam, akkor költöttünk vissza erre a vidékre. Egyébként még Budapestre jártam általános és középiskolába, majd Székesfehérváron szereztem a földmérő diplomámat, mely azonban csak az első volt. Mikor a 2000-es évek elején már itt laktam, akkor végzetem el a természetvédelmi szakmérnök szakot, igaz, ezt félig-meddig hobbiból. Mindig is nagyon érdekelték a természetvédelem kérdései, és mikor megtudtam, hogy lehet ilyen másoddiplomát szerezni, egyik jóbaráttal megcsináltuk Sopronban.

– Hogyan kerültél Kónyba?

– Kónyba végülis véletlenül kerültem. Feleségem a Csornához tartozó Földszigetéről származik, és mikor összeházasodtunk, elkezdtünk keresni egy helyet itt a környéken, mivel ő Győrben kezdett dolgozni, én pedig Sopron után ugyancsak Győrbe nyergeltem át. Kis faluba a feleségem annyira nem akart menni, igaz, én akár Földszigetre is költöztem volna, hisz közel van a természethez. Így végül a Győr-Csorna tengelyen kötöttünk ki. Kónyban, Enesén nézegettünk, akkor még nem is tudtam, hogy Kóny természeti szempontból ilyen kiváló helyen fekszik. Most már tudom, mert azóta alaposan feltérképeztem a környéket.

– Mint említetted, a természet roppant fontos az életedben. Honnan ez a rajongás?

– Ez valamiféle belső indíttatás volt nekem. A város szélén éltünk, Budaörsön, egy

kis kertes házban, és édesapámmal etettük ott a madarakat. Valószínűleg így kezdődött. Én télen nézegettem ezeket a madarakat az ablakból, apukám pedig látta, hogy ez érdekel, úgyhogy vett nekem egy könyvet meg egy távcsövet, és azzal tanulmányoztam, azonosítottam őket. Sokáig egyedül űztem ezt a hobbit. Aztán már a rendszerváltás után, mikor középiskolás voltam, megint csak apukám hívta fel a figyelmemet rá, hogy létezik a Magyar Madártani Egyesület. Én felvettem velük a kapcsolatot, beléptem az egyesületbe, és ott ismerkedtem meg hasonló érdeklődőkkel. A következő mérföldkő az volt, hogy az egyik legjobb barátom, Csonka Péter is a fehérvári főiskolára került, és ő már komolyabban foglalkozott a ragadozó madarakkal. Az ő hatására aztán nekem is ez lett a világom.

(Kerecsensólyom)

– Leginkább a ragadozómadarakkal foglalkozol?

– Én most is csak hobbiszinten űzöm ezt, de azért elég jól ismerem Magyarország madárfaunáját. Ami igazán érdekel, és ami miatt járom a világot is, kifejezetten a ragadozómadarak világa. Közülük is én kifejezetten a nagyobb testűek iránt érdeklődöm: keselyűk, sasok. Sajnos Magyarországon ezek közül kevés van, sasokat azért találni, de keselyűk szinte nincsenek.

– Magyarországon sokat jársz megfigyelni?

Fiatalabb koromban nyilván sokat jártam, mikor még nem volt feleségem és nem voltak gyerekek, akkor törvényszerű volt, hogy minden hétvégén megyünk. 1996-ban, mikor visszaköltöttünk, elkezdtem a környéket felfedezni, de mivel akkoriban kevesebb madártani ismerettel rendelkeztem, és voltak olyan fajok, amelyeket nem, vagy csak nagyon ritkán láthattam, elmentem távolabbi helyekre is. Konkrétan emlékszem, hogy az első uhu baglyot a Zemplén hegységben láttam, az első réti sasomat pedig Gemencen.

Akkor még azokra a helyekre kellett menni, ahol az a nagyon kevés ragadozó madár élt. Szerencsére ebből a szempontból sokat javult a helyzet. Nem kell már olyan messze menni, például ahol most lakunk, 10 kilométer sugarú körben olyan madárfajokat lehet látni, melyeket 20 éve egyáltalán nem. Ezeknek szaporodott az állományuk, talán azt is ki merem jelenteni, hogy a mi, és kicsit talán az én munkámnak köszönhetően is.

(Szakállas saskeselyű)

Milyen érdekesebb fajok vannak itt a környéken, amikről esetleg nem is tudunk?

Élnek erre sasok, de például már uhu bagoly is a Tőzegnél, valamint néhány éve a Barbacsi-tónál nappal is meg tudtam figyelni őket. Az uhu bagoly egyébként akkora, mint egy sas, és akkora karmokkal is rendelkezik. Itt van például az egerészölyv, róluk az emberek leginkább azt mondják, hogy sas. Amiket fákon, bokrokon látunk azok 99 százalékban egerészölyvek, belőlük több tízezer él Magyarországon. Az uhut pedig úgy kell elképzelni, annyira erős és nagy, hogy még az ölyvet is meg bírja fogni. Érdekes, hogy a mi környékünk ragadozó madár fajai elsősorban nyugatról települtek vissza, pedig ott sokkal kevesebb faj él. Van ezen kívül parlagi sas, réti sas, kerecsensólyom, de van vörös kánya is. Ez utóbbiból mindössze 10-15 pár él az országban, és Hanságliget mellett épp most sikerült találnom egy ilyen fészket, amiben 2-3 fióka is volt.

– Hogyan zajlik egy ilyen megfigyelés?

– Elsősorban egy jó távcső kell hozzá, mert a madarak – főleg itt Magyarországon – eléggé tartanak az emberektől. Jártam egyébként a világon sok olyan helyen, ahol egyáltalán nem félnek tőlünk, ott könnyebb, de itt távcső nélkül nem megy. Aztán ha vízimalomakat akarunk megfigyelni, amik nagy tórendszerek közepén élnek, ahhoz nagyobb távcső is kell, ezt spektívnek nevezzük, egyfajta egyszemes távcső. Valamint könyvek

kellenek, főleg a kezdőknek, de az én könyvespolcomon is van jópár határozókönyv. Aztán ki kell menni jó területekre, ahol sok faj figyelhető meg. Ez a fajgyűjtés, melynek célja, hogy minél több fajt figyeljünk meg. A mai napig is vannak barátaim, akik ezt végzik, hiszen lehet ezt régió-, ország-, vagy világszinten is művelni. Magyarországon Oláh Janó az, aki a legtöbb fajt látta, olyan hatezer körül, miközben a bolygón van körülbelül tízezer madárfaj. Magyarországon az összes valaha előfordult faj olyan négyszáz körül van. Ezeket az ismereteket aztán az ember feljegyzi. Régebben én is naplót vezettem, most pedig van egy középkategóriás fotófelszerelésem. Nem tartom magam fotósnak, de azért a saját élményeimet, főleg a külföldi túráimat megörökítem. Nálam egyébként a megfigyelés kicsit átment a védelem területére is, a ragadozó madarakkal azért már más szinten foglalkozom. Ennek köszönhető, hogy a kerecsensólymáink már oszlopokra rakott műfészkek tálcán, a sasaink műfészkekbe fészkelnek. Ezt a munkát a Fertő-Hanság Nemzeti Parkban dolgozó Vácz Miklós barátom koordinálja, és én segítek neki sok mindenben. Ezeket a helyeket meg kell keresni, a fészkeket kirakni, az erdőt meg kell próbálni megvédeni. Nálam ezen már nagyobb hangsúly van, minthogy lássak egy újabb érdekes madárfajt, de ez a szemlélet biztosan sose veszik ki belőlem.

– Ezek alapján elég pontosan ismered a környék madárfaunáját. Ez olyan szintig igaz, hogy tételesen tudod, melyik madár merre, hol fészkel?

– Igen, én ezt nagyon szeretem csinálni, mikor jön a tavasz, én már valósággal zsongok. Földmérőként nekem amúgy is a fejemben van a térkép, és amikor látok egy öregtollas parlagi sast ott, ahol eddig nem láttam, akkor egyből felcsillan a szemem, hogy talán ez új madár, új pár. Ilyenkor napokig megyek utána, hogy megtaláljam, merre fészkel. Ez egyébként konkrétan meg is történt néhány éve, hogy munka közben megláttam egy madarat, és akkor ki kellett deríteni, merre lakik. Utána átköltözött Csorna mellé, akkor annak kellett utána járni, hogy az ugyanaz a pár-e? Van, amikor ehhez kevés is vagyok, ilyenkor összejövünk páran, és szinkron megfigyelést végzünk. Kiülünk több helyre, és

figyelünk, majd jelezzük egymásnak, hogy ez ugyanaz-e. Ennek az az elsődleges oka, hogy később mi, valamint a nemzeti park, mint hatóság, tudjon gondoskodni róla, hogy ezeket a madarakat megvédjük. Például, ha egy ilyen madár befészkel egy magánerdőbe, addig azt a fasort nem lehet levágni, míg a sas ott van. A gazdák ennek persze nem örülnek, de az nagy tanulság volt az utóbbi időben, hogy ha az élőhelyeket nem bántjuk, akkor ezek a madarak, - ha nem is nagy számban - de meg tudnak maradni. Megyénkben a Hanság, a Mosoni-sík és a Fertő-tó azok a részek, melyek, ha nem is érintetlenek, de még természetszerűek. Ha ezeket a helyeket meg tudjuk védeni, hogy oda ne épüljön széltermőút, ne épüljön autópálya, akkor itt meg tud maradni a sokszínű fauna.

– Külföldön is jártál madármegfigyelésen, erről is mesélsz egy kicsit!

– Az embernek anyagi és minden egyéb szempontból meg kell érnie, hogy ezt megtehesse. Én ebbe 2010-ben kezdtem becsatlakozni, míg a barátaim egy kicsit korábban indultak. Felmerült bennünk, leginkább Csonka Péterben, mint főszervezőben, hogy legalább 2-3 évente jussunk el valahová a világban, mert rövid az élet, és előfordulhat, hogy bizonyos fajok el is tűnnek, mielőtt látnánk őket. Elsőként Spanyolországot céloztuk meg, ami abból a szempontból nagyon tetszett, hogy egy civilizált, fejlett, kulturált ország és Európában talán a leggazdagabb madárfaunával rendelkezik, a ragadozó madarak szempontjából mindenképpen. Míg például Magyarországon gyakorlatilag nincs keselyű, ott százezer fakókeselyű költ, ami több mint például Afrikában bizonyos helyeken. Aztán két évvel később Ománba mentünk, ami azért már kicsit egzotikusabb hely volt, sivatag, tenger, ezt ugyancsak nagyon érdekesnek találtam. Ott már keverednek az ázsiai fajok az európaiakkal. Aztán egy nagyobb ugrás következett: Afrika, ami nekem nagy szerelmem volt. Tényleg nagy igazság, hogy Afrikát vagy megutálja, vagy megszereti az ember. Én ez utóbbi kategóriába tartozom, bármikor visszamennék oda. Olyan turista ne menjen oda, akinek nagyobb igényei vannak, de ezekért a kényelmetlenségekért bőven kárpótolnak a természeti értékek.

– A ma embere számára roppant fontos a természeti értékek védelme. Egy átlagember mit tehet például a ragadozó madarak érdekében?

– Elég sok fajnak szépen gyarapodott az állománya, ez a védelemnek, és sok mindennek köszönhető. A rendszerváltozás után „visszaapróztak” egy kicsit a táblák, ami

jót tett egy csomó fajnak. A legnagyobb veszélyeztető tényező amit a gólyák esetében az átlagember is láthat, az elektromos vezetékek. Rengeteg madár pusztul el áramütéstől, amit nem is elsősorban a kisvezetéseken, hanem a településeket összekötő középfeszültségű vezetéseken történik. Ezeknek az oszlopai pont olyan szerkezetűek, hogy oda be tud ülni a madár, és végez vele az áram. Ebbe az Egyesület is komoly erőket fektet, hogy lenyomja az áramszolgáltató torkán az erre alkalmas technikai megoldást. Csak akarat és pénz kérdése, amiből az akarat lassan megvan, a pénz az kevésbé. A másik veszélyeztető tényező, ahol tud cselekedni a laikus ember, a mérgezés. A gazda nyilván nem a sast akarja megmérgezni, hanem a pockot és egyéb rágcsáló kártevőket. Ha pedig az erre alkalmas szereket nem úgy használja, ahogy az a használati utasításon van, nagyon könnyen megölheti a madarat is. Az ember leginkább azzal tud használni, hogy jobban odafigyel, valamint az egyesületi tagság is azért jó, mert ott jobban tudja hallatni a hangját, és ennek talán van hatása.

– Mik a terveid ezzel kapcsolatban, hova szeretnél még eljutni?

– Szerencsére a barátaim több tervvel bombáznak, mint ami megvalósítható. Igaz, a következőt kihagyom, az a társaság, akivel menni szoktam, most a Fülöp-szigeteket vette célba. Ezt kicsit sajnálom is, mert ott él a majomevő sas, amely a ragadozó madarak királya. Ez annyira veszélyeztetett, hogy lehet, én már saját élőhelyén nem is fogom látni. Ami viszont a konkrét tervem, az 50. születésnapomkor Ausztrália. Az egy másik kontinens, így minden faj új lesz ott nekem. De szeretném még Észak- és Dél-Amerikát is megismerni. Érdekes, hogy nekem inkább ezek a fátlan, kietlenebb területek jobban tetszenek. Voltam dzsungelben is Közép-Afrikában, de ott nehéz a madarászat, mert magasak a fák, nem látni messze. Nyilván ennek is megvan a szépsége, de nekem ez annyira nem jött be, inkább Mongólia, az ázsiai sztyeppék érdekelnek. Úgyhogy a terv és a lehetőség is rengeteg, több is, mint amit meg lehet valósítani. **Csikai Gábor**

Negyven év a betegek szolgálatában

Erdélyiné Lukács Ildikót kérdeztük munkájáról, életéről.

Lapunkban több rovatban is olvashatnak olyan helyi emberekről, akik valami kiemelkedőt tettek életükben, vagy koruknál fogva már sokat megélték. „Az életet már megjártam” sorozatunkban a helyi idősök mesélnek életükről, míg az „Új látószög” rovatunkban a fiatalabb generációk kiemelkedő tagjait szeretnénk bemutatni önöknek. Vannak azonban közöttünk olyan emberek is, akik egyik ilyen nemzedékhez sem tartoznak, és szakmai életükben magas elismerésben részesültek. Szeretnénk, ha velük is megismerkednének olvasóink. Mostani lapszámunkban **Erdélyiné Lukács Ildikó** orvosdiagnosztikai laboratóriumi analitikust kérdeztük pályafutásáról.

– Elsőként az indíttatásról, fiatalkorodról mesélnék nekünk!

– 1960. január 30-án születtem, Csornán. Anyu védőnőként dolgozott, ő volt az első védőnő itt Kónyban 1956-tól egészen 1980-ban bekövetkezett haláláig. Apu a téészen dolgozott, először traktorosként majd éjjeli őrként. Sajnos sokat bajlódott a derekával, a végén már le is rokkantositották. Mindketten nagyon korán elmentek, anyu 44, apu pedig 51 éves volt, mikor meghalt. Az általános iskolát itt végeztem Kónyban, ezt 1974-ben fejeztem be, majd a győri Kazinczy Gimnáziumba mentem. Kicsit terelgettek az egészségügyi pálya felé, amit később egyáltalán nem bántam meg. Direkt terelgetés nem volt, de láttam anyut dolgozni, sőt, időnként mentem is vele, például mikor fűrésztelni járt, akkor is szívesen elkísértem. Haza is hordta a munkáit, ott előttem vé-

gezte a gyerekekkel, oltásokkal kapcsolatos könyveléseket, ez is érdekes volt. Ezért jelentkeztem egészségügyi szakközépiskolába. Először az iskola demonstrációs termében oktattak minket, majd kórházi gyakorlatra és nyári gyakorlatra jártunk egy-egy hónapra sebészeti, belgyógyászati osztályra, de voltunk gyermek- és szülészeti osztályon is. Az érettségi mellett általános ápoló és általános asszisztens végzettséget kaptunk. Elhatároztam, hogy a laborban szeretnék dolgozni. Így kezdtem a pályámat a régi Honvéd kórházban 1978-ban, annak akkor még csak a Magyar úti szárnya működött.

– Ezután hogyan folytatódott pályafutásod?

– Nekem tulajdonképpen mindig szerencsém volt az iskoláimmal és a munkahelyimmal is. Mindig jó tanáraim voltak, és olyan jó munkahelyi vezetőim, akik ösztönözték az embert, hogy tanuljon tovább. Azt lehet mondani, hogy az utolsó 15 évet kivéve munka mellett mindig végeztem valamilyen iskolát, tanfolyamot. 1979-től 1981-ig Veszprémbe jártam laborasszisztensi képzésre hetente kétszer, munka mellett. 1982-ben három évre elhagytam Győrt, családi okok miatt áthelyezéssel Pesten kezdtem dolgozni a Szent Rókus Kórház Laborjában. 3 év után költöztem vissza Kónyba, és a Központi Laborban folytattam munkámat. Munkabesorolás szempontjából 8-tól 4-ig dolgoztunk, majd 4-től másnap délutánig, később márcsak másnap reggelig ügyeltünk. A 40 év alatt sok hétköznapot, hétvégét és ünnepnapot töltöttem munkával a győri kórházban. Lányom megszületése után váltottam megint és öt évet dolgoztam az Izotóp Laborban, hogy ne kelljen ügyelni család mellett. Akkoriban indult főiskolai laboratóriumi analitikus képzés levelező tagozaton. Debrecenben, valamint Kaposváron indítottak évfolyamokat. Visszacsalogattak a Központi Laborba és főnökeim, Hetyésy Katalin főorvosnő és Horváth Irén vezetőasszisztens hozzájárulásával jelentkeztem a főiskolára. Így aztán negyven évesen visszaültem az iskolapadba, és Debrecenbe jártam négy évig, megint csak munka mellett. Orvosdiagnosztikai laboratóriumi analitikus lettem, ezzel nagy álmom teljesült. Ez a labor hierarchiájában úgy néz ki, hogy az asszisztensek és a szakorvosok között helyezkedünk el. Mi már leleteket validálhatunk és speciális vizsgálatokat végezhetünk. A mai napig érdekesnek tartom a szakmámat,

örömet lelem a munkámban és minden nap tartogat valamilyen kihívást.

– Miért pont a laboros munkát választottad, miért ez érdekelt a legjobban?

– Az egészségügynek mindig ez a része állt hozzám közelebb, pedig jártunk betegellátó osztályokra is kezdő laboros koromban véralvadási és egyéb vizsgálatokat végezni. De én az ápolási munkát nem tudtam volna csinálni. Nagyra becsülöm az ápolókat áldozatos munkájuk miatt. Most aztán beteggel már nem is találkozunk bent a laborban, hozzánk csak a minták jutnak le. Így utólag visszagondolva, a 40 év alatt, amit ott töltöttem, nagyon sok minden változott. Eleinte receptjeink voltak a különböző vizsgálati folyamatokhoz, ezek alapján mi csináltuk meg az oldatokat, analitikai mérleggel mi magunk mértük ki a hozzávalókat, pipettáztunk. Nagyon sok manuális munka volt. A vizsgálatok hosszabb ideig tartottak és nagy precizitást igényeltek. Aztán ahogy telt az idő, egyre inkább megjelentek a számítógépek. Először az adatfeldolgozásban, később jöttek sorban a kisebb kémiai automaták, például vércukorszint, vesefunkciós vizsgálatok meghatározására, most pedig már olyan számítógéppel vezérelt rendszerek vannak a laborban, hogy az csoda! 40 év alatt, folyamatos változás után eljutottunk a 21. századba. A mai fiatalok nagyon ügyesek, a számítógépes dolgokhoz jobban értenek, könnyebben sajátítják el az automaták kezelését. Mi, régiek pedig tisztában vagyunk a manuális módszerrel és tudjuk, hogy a modern technika épp ugyanolyan precíz munkavégzést kíván.

– Az fel sem merült, hogy édesanyád munkáját viszed tovább?

– Nem merült fel, hogy védőnő legyek. Én elhelyezkedtem ebben a szakmában, és akkor, 40 évvel ezelőtt nagy presztízse volt a laboros hivatásnak. Nagyon büszkén végeztem ezt a munkát, és jól is éreztem magam a kollégáim között. 2018-ban a nőkre vonatkozó negyven éves munkaviszony után jöttem el nyugdíjba. Akkor aztán nagyon elhatároztam, hogy soha nem megyek vissza, hogy elég volt. Nagyon jól töltöttem itthon az időmet, szeretek olvasgatni, filmeket nézni, kertészkedni, hetente kétszer Győrbe jártam tornázni. Egy évet voltam itthon, aztán elkezdett hiányozni a munka, meg a benti, jó csapat. De főleg az hiányzott, hogy valami komolyabb elfog-

laltságom legyen nap mint nap. Így aztán visszamentem ugyanabba a munkakörbe, ugyanoda, csak kevesebb órában és ügyelnem sem kell már.

– 2016-ban Nyári László díjjal ismerték el a munkádat. Ez pontosan milyen kitüntetés?

– Nyári László belgyógyász volt, 1887 és 1968 között élt, és többek között Győrben is dolgozott, 1923-tól vezette a Belgyógyászatot. 2016-ban a kollégáim engem terjesztettek fel a díjra, melyet el is nyertem és a kórház vezetése adta át egy karácsony környéki időpontban.

(A győri kórházban a Nyári Lászlóról elnevezett díj a legmagasabb szakmai elismerés. Szerk.)

– Az egészségügyi hagyományok tovább is folytatódtak a családban, hiszen lányod is errefelé indult.

– Igen, a lányom orvos lett. Teljesen maga választotta, én nem befolyásoltam a döntésében. Mikor a továbbtanulásról volt szó, akkor mondta, hogy ő megpróbálná az orvosit, és ott is végzett Budapesten, a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen 2015-ben. Az egyetem alatt fél évig dolgozott az Égésplasztikai Osztályon segédápolóként, de azt is

nagyon szívesen csinálta. Diplomázása után Győrben a Fertőző Osztályon helyezkedett el rezidensként. Én mondtam neki, hogy alaposan gondolja meg, betegek mellett vagy valami más területen szeretne-e dolgozni, de ő velem ellentétben nagyon szívesen dolgozik fekvőbeteg osztályon. Kicsit furcsállták a választását, de őt első pillanattól kezdve az infektológia, a fertőző betegségek érdekelték. Ezt most egy kicsit felfüggesztette, mert a vejem munkája Amerikába szólította őket. Két évet töltenek Kansas City-ben. És amikor hazajön, az infektológiai szakorvosi végzettséghez hiányzó másfél évet fogja befejezni.

Természetesen nagyon örülök neki, hogy családjukban tovább folytatódik e szép hagyomány, az egészségügy iránti elkötelezettség. Cs. G.

A mi karácsonyfánk

Immár hagyomány településünkön, hogy évről évre felállítjuk advent első vasárnapján, a falu karácsonyfáját a Díszterén.

Ez évben is ott áll Díszterünkön mindannyiunk örömeire a fenyőfa, melyet Szalai Ferencné Hunyadi utcai lakos ajándékozott közösségünknek.

Továbbá köszönjük mindazoknak, akik a közös karácsonyfa díszítésében részt vettek, és bármely módon hozzájárultak falunk karácsonyi ünnepi hangulatának megteremtéséhez.

HÍR-MORZSÁK

Ezen rovatunkban, aktuális hírekről, eseményekről, teendőkről adunk rövid tájékoztatást

VÁLTOZÁSOK, ESEMÉNYEK TELEPÜLÉSÜNK ÉLETÉBEN

- Néhány statisztikai adat: 2019. december 1-ig bezárólag: községünkben 29 kisbaba született; házasságot 14 pár kötött. Egy kisbabának névadó ünnepséget tartottunk; a 90. életévük betöltését ebben az évben heten ünnepelték; a 90 év felettiek száma 17 fő; településünkre 41-en költöztek; † utolsó útjára ebben az évben 48 lakost kísértünk.
- A szociális tűzifa támogatás iránti kérelmeket 2019. december 10-ig lehetett benyújtani az Önkormányzat Hivatalába. Ezéven mindössze 73 m³ szociális tűzifa támogatást kapott településünk, a 2018 évinek 1/3-át.
- A Kónyi Szociális és Gyermejkölési Alapszolgálati Központ hagyományaihoz híven ebben az évben is megszervezte a tartós élelmiszer gyűjtést. A felhívásra ismét sok adomány érkezett községünk lakosaitól. Ezúton is megköszönjük az önzetlen segítségüket.

Az első hely titka:

– nagy volt nálunk az egymásért való küzdés, az összetartás

A tavalyi szezonban a kónyi öregfiúk futballcsapat remek eredményt ért el, megnyerte a 15 csapatos Megyei Bajnokságot olyan együtteseket előzve meg, mint az SC Sopron, vagy a Csornai SE. A teljesítmény azért is kiemelkedő, mert 63 pontot gyűjtöttek, és 20 megnyert mérkőzés mellett mindössze 3 döntetlent értek el és egyetlen vereséget szenvedtek. Ezért íltem le beszélgetni a csapat egy részével az évzáró vacsora alkalmából, és legfőképp **Lukács Péterrel**, aki szervezte a csapat meccseit, ügyeit.

Lukács Péter először a csapat előző évéről, és a sikerek okairól beszélt (zárójelben az asztal távolabbi részéről érkező néha vicces beszélásokat jelenítem meg, amelyeknek a „feladóját” nem mindig tudtam azonosítani):

– Mik voltak a bajnoki siker legfőbb okai és összetevői?

– **Lukács Péter:** (Elsősorban azért nyertük meg a bajnokságot, mert elsőkké lettünk!) Tavaly sikerült megnyernünk a bajnokságot, és ennek lényege igazából az volt, hogy kiegyensúlyozott teljesítményt sikerült nyújtani. (Senkise számított rá, hogy nyerhetünk!) Igazából azt nem mondom, hogy senki nem számított rá. Azt gondolom, ahogyan elindultunk a bajnokságban, az már egy bizonyos előrejelzés volt mindenkinek, hogy nem leszünk rosszak. És hálísten sikerült olyan játékosokkal megerősíteni a keretet, akik hozzá tudtak tenni a bajnoki szerepléshez (Korban és súlyban is!). Azokat a régi kónyi játékosokat, akik annak idején például bajnokságokat nyertek, ki tudtuk egészíteni olyan futballistákkal, akik a környékbeli bajnokságokban szintén egyfajta magasabb szintet képviseltek. De így is csapatként tudtunk működni, ráadásul nagyon kevés gólt kaptunk, miközben mindig tudtunk lőni, és ezzel szerintem sokat sikerült előrelépünk. Mindig akkor játszottunk a legjobban, amikor a nehéz meccsek jöttek.

– **Máté Lénárd:** „Annyit tennék hozzá, hogy azokon a meccseken amiket a kiki-meccseknek lehet tekinteni, és amik lényegében az első helyért mentek a bajnokságban, azokon mindig kiválóan szereplünk.

– Mennyire volt ez nehéz feladat, milyen erős ez a bajnokság?

Máté Lénárd: Ebből a bajnokságból kiemelkedett igazából négy vagy öt csapat, mely úgy mond a többi fölé helyeződött.

– **Lukács Péter:** De azt lehet mondani, nagyjából a bajnokság utolsó három fordulójáig három-négy csapat maradt versenyben az első helyért. Tehát ez egy nagyon kiegyensúlyozott bajnokság, mert na-

gyon jó csapatok játszottak benne. A Csorna, a Sopron, a Rábatamási nagyon egyforma teljesítményt nyújtottak, de mi csapatként kiemelkedtünk közülük. Én tavaly is azt mondtam és az idén is azt mondom: sokkal nagyobb volt nálunk az egymásért való küzdés, az összetartás. És hozzá kell tenni azt: nem csak helyiek vagyunk itt, hanem Csornáról, Győr környékéről, vidékről is (Győri vagyok, nem vidéki!) nagyon sok ember jár ki szabadidejét és energiáját feláldozva. (Győr az vidék. / Nekem vidék, mert én Kónyi vagyok!) Szóval én úgy gondolom, minden poszton sikerült olyan erősítéseket véghez vinni, ami a csapatnak a hasznára vált. De például az olyan apróságnak tűnő dolgok is sokat számítanak, mint például a busz. Az, hogy minden meccsre együtt, csapatként tudtunk menni, csapatként értünk oda, csapatként jöttünk el, szóval nagybetűs CSAPAT-ként együtt tudunk tevékenykedni. (Erre hátulról, kissé ironikus hangon: nem veszekszünk soha egymással, a pályán nincs vita, a cserék olajozottan működnek, a taktikánk kiforrott és átgondolt, helyzetet soha nem hagyunk ki. Hangos nevetés). Ehhez természetesen kellett az önkormányzat segítsége is (Na, tessék, már helyezkedik!), hogy megkaphattuk a buszt és a sofőrt is. Laci bácsi / Baranyai László, buszsofőr/ is fontos fogaskereke a gépezetnek, neki megköszönjük egyébként az egész éves munkáját (Éljen Laci bácsi! Köszönjük! És az is fontos volt, hogy mindig épségben odaértünk.) De ugyanilyen fontos Németh Orsolya gyúró tevékenysége is. (A te korodban már főleg!) Valamint az is nagyon fontos volt, hogy mindössze egyszer kaptunk ki.

– Egyetlen vereség egész idényben?

– **Lukács Péter:** Az is idegenben. (És ott is csalással!). Nem, gyerekek ismerjük be, hogy akkor gyengék voltunk, és hiányzott két sztenderd játékosunk. Azon a meccsen egész egyszerűen nem érdemeltünk győzelmet, és ennyi.

– Melyik meccset emelnétek ki az idényből?

– **Lukács Péter:** A két csornai meccset, és azt, hogy ott oda-vissza nyertünk, így hat pontot tudtunk szerezni.

– **Máté Lénárd:** Én inkább a soproni meccset mondanám, és hogy ott nem kaptunk ki. Ekkor már csak egy Sopron szerepelt, mert a másik akkor visszalépett, ez a csapat pedig tele volt egykori NB1-NB2-es játékosokkal.

– **Lukács Péter:** Csorna viszont három-négy éve folyamatosan megnyerte a bajnokságot (Lehet, hogy keveset is mondtál) magasan, és igazából ez a két győzelem nagyon nagy fegyvertény volt.

– **Berke Attila:** A Sopron az úgy esett ide a bajnokságba, és azt sem tudta, hogy ki kivel van. Úgyhogy szerintem is ott érkeztünk meg, mikor a Csornát megvertük idegenben, akkor jelentkeztünk be az első helyért.

– **Boros Attila:** Igazából nem így indult az egész, az volt a célkitűzés, hogy legyünk benne az első háromban. Aztán mikor eljöttünk Sopronból iksszel, onnantól volt nehéz igazán, mert rájöttünk, hogy akár nyerhetünk is. Az viszont jó jel, hogy tavaly éppen így fordultunk, mint az idén. Igaz, akkor másodikként, de ugyanígy egy döntetlennel és egy vereséggel.

– **Máté Lénárd:** Egy probléma azért még van közöttünk. Mikor arról van szó, hogy mondjuk a meccs időpontja kezdődik kettőkor, háromkor, akkor elvileg mindazok a játékosok, akiknek ott kell lennie a kezdésre, nem mindig érnek oda.

– **Lukács Péter:** Visszakanyarodva a csapathoz, az önkormányzat támogatásával önfenntartók vagyunk, de nagyon szívesen elfogadunk bármilyen támogatást is. Szeretnénk például a csapatnak egyenmelegítőt, új felszerelést. (Esetleg egy adriai hajókirándulást!) Úgy gondolom, ezt a csapatot, amely tavaly bajnok lett, de előtte éven is dobogós, meg kell becsülni, és érdemes támogatni is. (Az se baj, ha személyes a támogatás, mert én mondjuk külön is elfogadok támogatást! / De mi is tőled, mint vállalkozótól. / Na, addig álljál féllábon!)

– *Említettétek, hogy több poszton is sikerült erősíteni a csapatot. Mivel lehet meggyőzni a nem kónyiakat, hogy érdemes itt játszani?*

– **(Máté Lénárd:** Velem! **Valaki más:** Engemet például jó sok pénzzel!)

– **Lukács Péter:** Az az igazság, hogy akinek itt kell lennie, az itt van, nem nagyon kell győzködni senkit. (A titok az, hogy lényegében leigazoltunk mindenkit a megyéből, a többieknek meg nem jutott senki.) Én a vidékieket nem is akarom meggyőzni hogy jöjjenek ide. (Milyen vidéki? Kónyi, az a vidék!)

– **Boros Attila:** Egyébként ebből a csapatból jó pár éven keresztül együtt játszottunk terem bajnokságban. A Chicago csapatában 5 bajnoki címet nyertünk így együtt, amire igencsak büszkék lehetünk. Igazából onnan is vannak az ismeretségek, ott játszottunk együtt vagy egymás ellen más falubeliekkel. És nekik is vannak ismerőseik más csapatokból, így jött össze ez az egész.

– **Lukács Péter:** Igen, a teremkupából sőt konkrétan abból a csapatból most is van 6-8 ember nálunk, és ezek kifejezetten minőségi játékosok. Ott pedig nem azért nyertünk, mert mi lettünk volna a legfiatalabbak, vagy a lepengőbb játékosok, hanem azért, mert az is egy jó csapat volt. Annak a magja pedig együtt maradt, lényegében ennek az öregfiúk csapatnak a fele az egykori Chicagóban játszott. Végül is aköré építettük ezt a csapatot. Amikor én ide igazoltam az öregfiúkba, szép lassan átalakult úgy, hogy az én korosztályom, ez a 77-78-as korosztály összejött, és ők hozták magukkal a többi játékost. De akármit is mondunk, a Chicago volt a kiinduló pontja annak a csapatnak, ami ide szépen lassan összejött.

– **Boros Attila:** Egyébként a csapat nagy többsége most is játszik teremben, például Lénárd Győrben Pistiékkal. Régebben volt olyan is, hogy a korábbi játékosok fel voltak háborodva, hogy mi mindig csak Chicagosnak passzolunk. De hát szinte csak azt volt a csapatban egy-két kivétellel, és mi már jól ismertük egymást.

– **Lukács Péter:** Igaz, a Chicago már megszűnt, de a személyes ismeretségek, kapcsolatok így is megmaradtak. Teller Pistiek, Norbiék például a Lénárd útján kerültek ide.

– **Máté Lénárd:** Na, ugye, mondtam én, hogy velem lehet meggyőzni őket! De hagyjuk már ezt, mert Szilárd még elbízta magát / Máté Szilárd, az FC Chicago alapítója/.

– **Berke Attila:** Engem például azután hoztál ide, mikor betekertem Csanakon azt a szabadrúgást.

– **Lukács Péter:** Igen, és vannak még ilyen „gyüttmentek” a csapatban, Eneséről is van három játékosunk, például az a nagy darab gyerek ott az asztal végén – mutat Rácz Péterre. (Máté Lénárd: Kicsit ugrik csak rá, ha azt mondod neki, „gyüttment”!) Én se szeretem ezt a szót, de hát ha egyszer az!

Közben Lukács Péter elhagyja egy időre az asztaltársaságot, így Teller István, Lukács Péter rendkívül fontos szerepéről beszél:

– **Teller István:** Először lóvét, majd utána beszéllek! (nevetés) Szóval a tavalyi bajnokságról annyit, hogy amit Péter hozzátett akár szervezetségi szinten, akár aggodás terén, akár magukon a meccseken tett, az nagyon fontos volt. Nyilván volt hibája, rossz döntése is, de szervezés terén nagyot nyújtott. Például hétfőn-kedden már tudtuk, mikor hová megyünk, szinte azt is tudtuk hogyan kössük meg a cipőnket, hiszen mindent biztosított nekünk. Ez a háttér munka mind az ő teljesítménye volt. Én azt gondolom – mivel játszottam már elég sok megyei meccset, az mindegy is, melyik osztályban, edző is voltam – hogy abszolút fel lehet nézni Péterre, teljesen profi. Én tavaly azt mondtam, ha edző lennék egy csapatnál, biztosan ő lenne a jobbkezem. Ez száz százalék, mert egyszerűen teljesíti a csapat minden kívánságát. Ez elvitathatatlan, mert van a csapat, vannak az elért eredmények a pályán, de a leszervezés, a háttér munka ugyanúgy kell. Szerzett gyűrt, megszervezte az utazásokat, ha halasztani kellett, ha bármilyen gond akadt, esetleg pálya rossz volt, ezt mind megoldotta. A szövetséggel való kapcsolattartás és minden egyéb nagyon profi módon ment, emellett elmenni szó nélkül nem szabad.

– Az idei bajnoksággal mi a helyzet?

– **Lukács Péter:** Az idei bajnoksággal úgy állunk, hogy félidőnél első helyezettek vagyunk, egy vereséggel és egy döntetlennel. Úgy gondolom, ez a bajnokság talán még élesebb, mint a tavalyi, mert már nem három-négy, sokkal inkább négy-öt csapatot tudok mondani, aki ott van az elején. A Csorna szétoszlása miatt Jobaháza biztosan erősödött, de a kisebb csapatok is oda-odaszúrnak, például Vág megverte Rábatamásit. De például Szany sem ellenünk sem a Sopron ellen nem volt jó, viszont a többi csapat ellen ott van az elején. (Már most magyarázza a bizonyítványt!) Igazából egyébként lehet foglalkozni a többi csapattal, de nekünk magunkkal kell foglalkoznunk.

– *Elmondták a többiek, hogy nagyon fontos szereped volt a csapat szervezése terén, idén azonban ezt befejezted.*

– **Lukács Péter:** Igen, az idény felétől már nem én csinálom, Rácz Péter átvette tőlem a szervezés részét. (Úgy gondoltuk, ha tartani akarjuk a sikert, akkor ki kell rúgnunk a Petit!) Így van. (Minden Petit el kell távolítanunk a csapat vezetéséből.) Úgy gondoltam, ideje átadnom ezt a munkát másnak, és Rácz Peti nagyon jól csinálja. A csapat összeállításával pedig Horváth Ákos foglalkozik, igazából ennyi változott.

Én pedig úgy gondolom, a siker egyik titkát pont ez a kissé kaotikusra sikeredett interjú mutatja meg: olyan emberek játszanak együtt, akik a pályán kívül is jól megértik egymást és jól érzik magukat együtt. Ha pedig ez így is marad, akkor még szép siker fog elérni a Kónyi Öregfiúk csapata, szép pillanatokot szerezve maguknak és szurkolóiknak is, tovább öregbítve községünk hírnevét.

Csikai Gábor

Helló Ősz! Itt a Tél!

Nagy sikert arattak faluszépítő felhívásaink, és örömünkre, sőt mindannyiunk örömére sokan öltöztették előbb őszi, később téli, karácsonyi díszekbe házukat, vagy annak környékét. Ezúton is megköszönjük mindazoknak a munkáját, akik hozzájárultak községünk szebbé tételéhez. Köszönjük az alkotásokról készült képeket is, melyekből egy csokrot közé teszünk.

